


HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG MỘT

 Và cho một—một chút...Tôi nghĩ không có gì tốt hơn, với tôi, hơn chỉ là Lời. “Đức tin đến bởi sự người ta nghe, và nghe Lời của Đức Chúa Trời.”

² Vào những ngày thứ Tư, và có lẽ vào những ngày Chúa nhật, một trong những buổi nhóm vào Chúa nhật, cho mục sư được nghỉ ngơi một chút, mà ông rất xứng đáng được điều đó, và nghĩ có lẽ chúng ta sẽ chỉ lấy một Sách trong Kinh Thánh. Chúng ta thường làm thế, và đôi khi học suốt một năm về sách đó.

³ Tôi còn nhớ có lúc chúng ta đã học liên tục một năm với Sách Khải huyền. Nhưng, ồ, chà, những sự việc mà chúng ta đã học, và thật tuyệt vời biết bao! Rồi chúng ta đi trở lại và học Sách Đa-ni-ên, hay Sách Sáng thế ký, hoặc là Xuất Ê-díp-tô ký, và cứ lấy nó, học hết chương này đến chương khác, và nó cứ ràng buộc toàn bộ Kinh Thánh với nhau. Ồ, tôi thật thích điều đó!

⁴ Sau đó ít lâu, chúng ta sẽ phải lấy...Nếu Chúa tiếp tục ban ơn và chúng ta tiếp tục, chúng ta sẽ đi vào thật sâu những sự việc ở đây, thật sâu. Và chúng ta sẽ cứ đi từ chỗ này đến chỗ khác, qua lời Kinh Thánh, với nó.

⁵ Và tôi thích so sánh lời Kinh Thánh với lời Kinh Thánh. Đó là cách nó phải có. Nó thật là một bức tranh đẹp vô cùng. Và trong Sách này mà chúng ta đang học, chúng ta sẽ đi vào, ồ, sự cứu rỗi, và sự chữa lành Thiêng liêng, và những phép lạ, và sự thương xót. Và, ồ, mọi sự đến trong đây.

⁶ Và có lẽ khi đến nơi mà tôi phải có những buổi nhóm...Tôi hoàn toàn không hề biết khi nào tôi sẽ có mặt với một buổi nhóm, được gọi đến một buổi nhóm, vì tôi không có điều gì để sắp đặt cho đến khi tôi chỉ cảm thấy được dẫn dắt để làm một điều nào đó. Và đó có thể là trước buổi sáng, tôi có thể bay đến California, lên Maine hay nơi nào đó, chỉ nơi mà Ngài sẽ kêu gọi tôi đến. Đó là lý do tôi không sắp đặt giờ giấc những hành trình dài, quan trọng, bởi vì tôi không thể làm điều đó. Chức vụ của tôi không vạch ra trước cách đó, và nó thật khác hẳn.

7 Và bây giờ tôi về đến nhà chỉ để nghỉ ngơi một chút. Tôi đã sút mất hai mươi cân, trong buổi nhóm vừa rồi. Và Anh Mercier và Anh Goad ở trên đó, cách đây một lát, đã nói, “Anh Branham à, tôi để ý những gì anh làm. Anh đặt toàn bộ tấm lòng anh vào đó.”

8 Tôi nói, “Đó là cách duy nhất anh có thể làm một công việc tốt đẹp đúng đắn cho Chúa, là đặt mọi thứ anh có lên ngay hàng đầu vì Đấng Christ; hết sức, hết linh hồn, hết lòng, hết tâm trí, mọi thứ mà anh có.” Khi anh em đang làm điều gì, hãy làm đúng đắn nếu không thì đừng làm gì cả, đấy, cứ để mặc nó. Nếu bạn sẽ là một Cơ-đốc nhân, hãy đặt mọi thứ mà bạn có cho Đấng Christ, đó là, thì giờ của bạn, năng lực của bạn, mọi thứ của bạn.

9 Tôi vừa để ý anh bạn trẻ này. Đó là vợ anh, Anh Burns, là thế, đang chơi đàn và hát ở đó, cặp đôi trẻ đó. Và—và nó không phải là đàn piano, cũng không phải là đàn organ, nhưng nó là loại khí cụ nào đó, họ chơi đàn ghi-ta và đệm nó, và làm điều gì đó cho Chúa. Có lẽ anh em có thể làm điều đó, và hát, đó là, thu phục những linh hồn. Hãy làm điều gì đó, cho dù thế nào đi nữa. Nếu anh em—anh em có thể huýt gió, ồ, huýt gió. Cứ làm điều gì đó. Chỉ cần làm chứng hay làm điều gì đó cho Nước Đức Chúa Trời. Hết điều gì anh em có, hãy đưa nó vào sử dụng trong sự hầu việc Đức Chúa Trời.

10 Bây giờ, chúng ta cố gắng sẽ không ở lại quá lâu, vì tôi biết anh chị em phải làm việc. Anh chị em phải dậy sớm. Và tôi sẽ đi săn sóc nhám mỗi buổi sáng. Tôi sẽ chỉ nói với các bạn sự thật. Đó là điều tôi đang làm. Đó là điều mà tôi về nhà, là để nghỉ ngơi một chút. Và vì vậy tôi sẽ thức dậy, khoảng bốn giờ, và đi vào trong rừng, ồ, đi săn một chút và đi ngủ. Và tôi đang lên cân trở lại nhờ thế, vậy tôi sẽ nghỉ ngơi, sau thời gian, nếu anh em...ý Chúa. Và mọi sự đều tốt đẹp.

11 Được rồi, bây giờ, chúng ta sẽ lật ra trong Kinh Thánh của mình. Tôi muốn anh chị em đem theo Kinh Thánh mỗi đêm, mà anh chị em...như có thể được. Nếu người nào thiếu, người nào đó muốn có để đọc, chúng ta có một số ở đây, chúng ta sẽ có... một số người giữ trật tự đưa chúng qua. Người nào muốn có một quyển không? Ồ, cứ giơ tay lên.

12 Không biết Anh...Doc, hãy đến đây và lấy những quyển Kinh Thánh này. Anh đang đứng gần đó, và Anh Burns. Đúng thế không, Burns? Tôi nghe anh ấy nói...[Người anh em ấy nói, “Conrad.”—Bt.] Gì hả? [“Conrad.”] Conrad. Tôi đã gọi anh ấy... Có lẽ, tôi bắt đầu nghe không rõ, Anh Neville à. Làm cách nào tôi đọc được tên của Burns? Tôi biết mặt người đó, và tôi thật không thể, không thể gọi tên anh ấy được.

13 Và anh em biết đấy, khi anh em bắt đầu già đi một chút, tôi nhận ra một điều, đó là thật khó hơn cho tôi để đọc Kinh Thánh này. Và tôi thật ghét khi nghĩ phải mang kính, để đọc Kinh Thánh.

14 Nhưng, cách đây không lâu, tôi nghĩ mình sắp bị mù. Và tôi đi qua gặp Sam. Và Sam nói, “Bill à, tôi không biết.” Nói, “Tôi sẽ chỉ kiếm cho anh một cái hện với chuyên gia nào đó.”

15 Tôi đi đến Louisville. Chắc phải là ý Chúa. Chuyên gia nổi tiếng nào đó; tôi quên tên người ấy rồi. Nhưng ông ấy có đọc sách của tôi. Và ông ấy nói, “Nếu như anh trở lại châu Phi, tôi muốn đi với anh.” Ông ấy nói, “Và nếu anh...Người dân châu Phi yêu mến anh.” Và nói, “Họ rất mê tín, đặc biệt là với con dao, để mổ rạch. Vì thế,” nói, “tôi muốn dâng sáu tháng của đời tôi, cho những ca mổ đục thủy tinh thể và những bệnh khác, đến với...trong sự truyền giáo.” Và nói, “Nếu chúng ta có thể đi với nhau, và anh có thể giành được sự quý mến của họ, như thế.” Nói, “Thế thì nếu họ bị bệnh đục nhân mắt và các bệnh về mắt,” nói, “tôi thật thích làm điều đó, miễn phí, sáu tháng cho việc ấy.” Và tôi quên anh em phải chờ đợi bao lâu cho được một cái hện với anh ấy.

16 Và chúng tôi ngồi trong một phòng nhỏ và có một ánh đèn đỏ le—le lói bật lên, ở phía sau đó trong phòng tối.Ồ, tôi có thể đọc những chữ đó. Nó nói hai mươi trên hai mươi cho mỗi mắt. Tôi có thể đọc được cách ấy. Và anh ấy đặt mười lăm trên mười lăm, và tôi có thể đọc được nó. Và mười trên mười, và tôi có thể đọc được nó. Anh ấy nói, “Ồ, chẳng có gì không ổn lắm với mắt anh.”

17 Vì thế anh lấy một kính hiển vi nhỏ. Anh đặt một dụng cụ phía sau, một vật nhỏ, anh em biết đấy. Những cái kính hiển vi

cũ, bao nhiêu người còn nhớ chúng? Trước đây chúng ta thường nhìn qua chúng, những bức tranh, giống như thế. Và anh nói, “Anh đọc cái đó được không?”

Tôi nói, “Được, thưa anh.”

Anh nói, “Đọc nó cho tôi.”

18 Nó có một, ồ, cả một trang, gần như *thế*. Tôi bắt đầu, đọc nó; anh ấy bắt đầu kéo nó lên, như *thế*, càng lúc càng chậm hơn. Anh ấy lấy gần như *thế này*, tôi ngừng lại. Anh ấy nói, “Tôi có thể nói với anh một điều, anh đã quá bốn mươi tuổi.”

Tôi nói, “Đúng, đúng thế, một con đường dài đã trải qua.”

19 Anh ấy nói, “Làm sao anh làm được điều đó?” Anh ấy nói, “Mắt con người, tự nhiên, khi anh bốn mươi tuổi, giống như tóc anh bắt đầu bạc, và đại loại như vậy, con người đẹp lại.” Nói, “Vậy thì, nếu anh sống lâu, thì nó trở lại bình thường.” Anh ấy nói, “Người ta gọi nó là, thị lực thứ hai. Nhưng,” nói, “một con người, khoảng bốn mươi tuổi, họ sẽ thực sự...” Nói, “Không có gì không ổn với mắt của họ.”

20 Tôi có thể—tôi có thể thấy một sợi tóc nằm trên nền nhà, rơi ra từ người tôi. Nhưng đến gần với tôi...Và anh ấy nói, “Bây giờ, anh đọc Kinh Thánh đi,” nói, “anh đưa nó ra xa.” Nói, “Sau một lát, cánh tay anh sẽ không đủ dài, cho tới khi anh không thể—không thể đưa ra xa hơn để giữ nó.”

21 Và vì vậy anh làm cho tôi cặp kính, và phần dưới anh em có thể, nó dành cho việc đọc. Anh nói, “Bây giờ, trên bục giảng của anh...” Anh nghĩ tôi là một trong những thầy giảng nổi tiếng ở đây, anh em biết đấy. Và vì thế đã nói rằng...anh em...Phần trên mặt kính chỉ là kính bình thường, chỉ là kính bình thường. Và phần dưới hầu như có sự mài giữa trong đó, để tôi có thể đọc ở gần, anh em biết, như *thế*. Vì thế tôi thật ghét mang kính; thật vậy.

22 Và bây giờ, về việc dạy Kinh Thánh, và tôi đã lấy trong Tân Ước tối nay. Vậy đó là...Tôi có một quyển Tân Ước Collins và nó có cỡ chữ in tốt. Nhưng bây giờ, khi tôi tìm lại trong một quyển khác, tôi—tôi có lẽ phải tìm đến những quyển Kinh Thánh cũ thân thuộc, và—và hầu như đã đọc qua chúng. Nhưng bất kể nó

là gì đi nữa, tôi—tôi vui mừng rằng tôi có điều gì đó tôi—tôi có thể vẫn đọc được. Và—và—và bất kể điều gì tôi hiểu được, tôi sẽ đưa ra cho mọi người mọi điều tôi có thể, vì sự vinh hiển Chúa, hi vọng rằng Ngài sẽ lấy dấu hiệu thời đại đó đi. Tôi không thể cầu xin Ngài cất thời đại tôi đi. Tôi...Vâng, đó chỉ là một việc mà tất cả chúng ta phải làm. Chúng ta phải trải qua điều đó. Và tôi biết tôi đứng đây tại bục giảng này, không phải là một cậu bé như trước đây. Tôi đã bốn mươi tám tuổi. Và chỉ nghĩ, còn hai năm nữa, sẽ là năm mươi tuổi, Anh Mike à.

²³ Chà, hầu như không thể tin điều đó! Tôi chỉ...Tôi không hề biết rằng mình đã qua tuổi hai mươi cho đến cách đây khoảng hai năm. Đúng thế. Đúng thế. Tôi thật sự...Tôi không thể tin điều đó. Và tuy nhiên tôi—tôi...Thật khó cho tôi có thể tin cho đến khi tôi nhìn vào trong gương, và rồi tôi—tôi biết là vậy, lúc đó. Nhưng—nhưng chỉ nhìn thôi, tôi thật sự cảm thấy tốt chưa từng thấy trong đời, và tôi cũng, biết ơn vì điều đó. Ngợi khen Chúa hết thủy.

²⁴ Bây giờ, chúng ta sẽ nghiên cứu Sách Hê-bơ-rơ. Nó là...Ồ, nó là một trong những sách sâu sắc nhất, phong phú nhất của Kinh Thánh. Tôi nói với anh em, nó là một Sách mà thật sự sẽ...Nếu Chúa cho phép, và chúng ta sẽ chỉ đi sâu vào sách này, tôi tin chúng ta sẽ tìm thấy những quặng vàng đến nỗi chúng ta sẽ cứ la lớn lên ngợi khen Chúa luôn. Và bây giờ tôi...

²⁵ Sách Hê-bơ-rơ, thật ra Nó là gì, Nó được cho là được viết bởi Thánh Phao-lô, nhà giải nghĩa Kinh Thánh vĩ đại nhất, tôi nghĩ, mà thế giới đã từng có, sau Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta. Và Phao-lô đã tạo ra sự riêng biệt...Vậy thì, Phao-lô là một giáo sư Kinh Thánh đích thực; đó là, Cựu Ước. Đó là Sách duy nhất được chép vào thời điểm ấy, được gọi là Kinh Thánh. Và ông đã cố gắng tỏ cho người Hê-bơ-rơ thấy, tách Cựu Ước ra và cho thấy Cựu Ước là một cái bóng hay hình bóng của Tân Ước.

²⁶ Ngay tại đó chúng ta có thể khai thác một mạch và ở lại học ba tháng ngay tại đó về điều ấy với chỉ một ý đó, ngay tại đó. Đi ngay trở lại, nếu chúng ta có thể lật ra trong Kinh Thánh giờ này, tất nhiên chúng ta đang ở thư Hê-bơ-rơ, chương 1. Nhưng nếu chúng ta lật ra Khải huyền, chương 12, anh em sẽ thấy nó

một cách hoàn hảo lần nữa, những cái bóng như thế nào. Nếu... anh em nào có viết và gạch dưới các câu Kinh Thánh đó. Trong Hê-bơ-...

²⁷ Trong Khải huyền 11, chúng ta thấy rằng sứ đồ Giăng, trên đảo Bát-mô, thấy một người đàn bà đứng trên trời, và bà ta có mặt trời bao bọc ở đầu và dưới chân có mặt trăng. Và người đàn bà đó trong cơn nhọc nhằn đau đẽ, với một con trẻ được sanh ra. Bà sanh ra một con trai. Một con rồng lớn sắc đỏ đứng, chực nuốt đứa trẻ ấy ngay khi nó được sanh ra. Và đứa—đứa trẻ được tiếp lên tới Trời, còn người đàn bà thì trốn vào đồng vắng tại đó người đã được nuôi mình trong một kỳ, kỳ, và nửa kỳ, hay một sự phân chia của kỳ.

²⁸ Vậy thì, người đàn bà tượng trưng cho hội thánh, và Con Trẻ mà bà sanh ra là Đấng Christ. Mặt trăng ở dưới chân bà là luật pháp, mặt trời bao bọc đầu bà là ân điển. Mười hai ngôi sao trên mũ triều thiên bà là mười hai sứ đồ. Và đó là chỗ, tại những gì... Mười hai sứ đồ là sự vinh hiển hay mũ triều thiên của Tân Ước. Hiểu không? “Vi không có những nền tảng nào khác có thể đặt trên nền đã lập rồi.” Hiểu không? Nó, Nền tảng, Tân—Tân Ước, các sứ đồ, sự Dạy dỗ của các sứ đồ, và vân vân, là mũ triều thiên tạo nên nền tảng của Tân Ước. Và rồi ở...

²⁹ Mặt trăng là cái bóng của mặt trời. Mặt trời chỉ phản chiếu ánh sáng của nó khi nó ở đằng sau trái đất. Và mặt trăng cho ánh sáng, để bước đi, vào ban đêm. Và chúng ta có một bức tranh thật đẹp ở đây, một bức tranh đẹp khác: mặt trời tượng trưng cho Đấng Christ; mặt—mặt trăng tượng trưng cho Hội thánh. Chúng giống như chồng và vợ. Và trong sự vắng mặt của Đấng Christ, Hội thánh phản chiếu Ánh sáng thứ yếu, Phúc âm. Và nó—nó là Sự sáng để bước đi trong đó cho tới khi Con dấy lên lại, thì Hội thánh và Con, mặt trăng và mặt trời, hòa quyện với nhau. Hiểu không? Mặt trăng là một phần của mặt trời, và Hội thánh là một phần của Đấng Christ. Và trong khi vắng mặt Đấng Christ, Hội thánh phản chiếu Sự sáng Ngài. Và thế thì thật chắc chắn như chúng ta có thể thấy sự chiếu sáng mặt trăng, thì biết mặt trời đang chiếu sáng ở nơi nào đó. Và chừng nào Hội thánh đang

phản chiếu Sự sáng của Đấng Christ, thì Đấng Christ sống động ở nơi nào đó. A-men. Hãy suy nghĩ về điều đó.

30 Vậy thì, luật pháp là hình bóng của ân điển, nhưng luật pháp không có quyền năng cứu chuộc trong nó. Luật pháp chỉ là một...Luật pháp là một viên cảnh sát. Cảnh sát đưa anh em vào tù, nhưng, anh em thấy đấy, ân điển đưa anh em ra khỏi tù. Hiểu không?

31 Vì thế Huyết Đấng Christ, là Phúc âm, giải cứu chúng ta ra khỏi tội. Luật pháp chỉ tỏ ra chúng ta là những tội nhân. Luật pháp chỉ nói, “Người là tội nhân. Người chớ trộm cắp. Người chớ phạm tội tà dâm. Người chớ làm chứng dối.” Hiểu không? Nó là một cảnh sát mà nói anh em sai và anh em phạm tội. Nhưng Phúc âm là tin tức tốt lành. Đấng Christ đã chết để cứu rỗi chúng ta khỏi mọi tội, những sự vi phạm luật pháp. Đấng Christ đã chết để đem chúng ta ra khỏi.

32 Vậy thì, Phao-lô, ngay khi ông được cải đạo, ông không hề tham khảo ý kiến với thần học viện nào, ông cũng không hỏi ý kiến mục sư truyền đạo nào. Nhưng anh em để ý không? Ông đi tới xứ A-rập, và ở đó ba năm, trong xứ A-rập. Vậy thì, điều này là, theo quan điểm của tôi, rằng...

33 Bây giờ, chúng ta phải hiểu được nền tảng của điều này, để chúng ta sẽ biết nó thật quan trọng thế nào. Và bài học đầu tiên, tới nay, chúng ta lấy bối cảnh của mình.

34 Vậy thì, Phao-lô là một giáo sư Kinh Thánh như vậy, bởi vì ông được dạy dỗ dưới Ga-ma-li-ên giáo sư lớn, nổi tiếng của mọi thời đại đó. Và ông là một trong những người nổi tiếng nhất của thời đó, giáo sư lớn của luật pháp và các nhà tiên tri. Vì vậy, Phao-lô được giáo dục tốt trong những điều ấy.

35 Và rồi tôi thích ông cách này, sự khải thị lớn này, là sự chân thật trong lòng ông, từ một kẻ giết người, đã ưng thuận với cái chết của Ê-tiên và đã chứng kiến Ê-tiên chết dưới những hòn đá và cục đất ném vào cho đến chết. Tôi nghĩ nó phải đến kẻ tiếp với Phao-lô khi ông thấy Ê-tiên giơ tay lên Trời, và nói, “Tôi thấy các tầng Trời mở ra. Tôi thấy Chúa Jêsus đứng bên tay hữu Đức

Chúa Trời.” Và người nói, “Lạy Cha, xin đừng đổ tội này cho họ.” Rồi người ngủ.

³⁶ Anh em để ý điều đó không? Người không hề chết. Người chỉ ngủ. Giống như...Tôi không tin người cảm thấy đau đớn vì đá nữa. Chỉ giống như đứa bé ở trên ngực mẹ mình, ngủ thiếp, Ê-tiên đã ngủ trong cánh tay của Đức Chúa Trời.

³⁷ Có điều gì đó, về Phao-lô, điều đó phải đến kế tiếp với ông. Thế thì ông, ở dưới sự tin chắc, cố gắng chiến đấu cho Nó, ông đã đến cùng thầy cả thượng phẩm và xin người những bức thư. Ông nói, “Ta sẽ bắt giữ tất cả những người mà đang làm ồn ào đó, và những người dị giáo đó;” mà được coi như, ngày nay chúng ta gọi là, một số “cuồng tín cực đoan,” hay điều gì giống như thế, làm ồn ào và gây rối loạn. “Chúng ta sẽ đi xuống và dẹp loạn.”

³⁸ Và trên đường đi, một con đường nhỏ...không phải đại lộ như chúng ta đi lại hiện nay. Và trên những con đường ở xứ Palestine, những con đường nhỏ, giống như con đường để cho bò đi qua những cánh rừng nơi gia súc, và chiên, và ngựa, và lừa, và lạc đà, đi qua những ngọn đồi.

³⁹ Và Phao-lô, trên đường đi đến thành Đa-mách, khoảng giữa trưa, ngày nọ, một Ánh sáng lớn chiếu xuống và đập vào ông làm ông té xuống đất. Không người nào thấy Ánh sáng ấy ngoài Phao-lô. Tôi muốn anh em để ý điều đó. Và ngay tại đây, điều này không phải là cá nhân lúc này, nhưng chỉ để chúng ta đang dẫn dắt vào bối cảnh này. Để anh em sẽ biết rằng cũng Chúa Jê-sus ấy...

⁴⁰ Bây giờ, khi Ngài còn ở trên đất này, Ngài phán rằng, “Ta đến từ Đức Chúa Trời, và Ta đi về cùng Đức Chúa Trời.”

⁴¹ Vậy thì, khi Ngài dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên, Ngài là Trụ Lửa. Và Ngài đã trở nên xác thịt, rồi Ngài trở lại cùng cùng Trụ Lửa ấy. Và khi Ngài gặp Phao-lô trên đường đến Đa-mách, Ngài là Trụ Lửa đó, Ánh Sáng đó, đấy, một Ánh Sáng lớn. Và Phao-lô nói, “Chúa là Ai mà tôi bắt bớ?”

⁴² Ngài phán, “Ta là Jê-sus, Người mà ngươi bắt bớ,” Ánh Sáng ấy. Ồ, Ngài chẳng tuyệt vời sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

43 Và Ngài ở đây, tối nay, ngay tại đây với chúng ta. Có bức ảnh của Ngài được chụp ngay tại đó, cũng Điều đó, đây, Trụ Lửa, Ánh Sáng, thật giống như Ngài đã có, “Hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

44 Lúc bấy giờ những người mà đã ở với ông đã không thấy Ánh Sáng đó, nhưng Nó vẫn ở đó giống như vậy. Những kết quả đưa ra giống như vậy.

45 Vậy thì, có khả năng rằng—rằng người nào đó có thể thấy Đấng Christ trong tòa nhà này mà không ai khác thấy Ngài không? Chắc chắn có. Nó đã xảy ra ở đó.

46 Nó cũng xảy ra đêm nọ khi Phi-e-rơ ở trong tù. Và Ánh Sáng ấy đã đến trong tù, và đập vào Phi-e-rơ, và ông bước ra ngay bên cạnh người lính canh bên trong, người lính canh bên ngoài, đi ra cổng, qua cổng chính, và cổng thành. Phi-e-rơ nói, “Ta chắc là đang nằm mơ.” Nhưng ông nhìn quanh, nhưng Ánh Sáng biến mất; Đấng Christ, Ánh Sáng mãi mãi, Đời đời đó. Ngài đây. Bây giờ, trên con đường đến...

47 Và nhìn xem, điều nữa, nếu chúng ta muốn nói điều này, vừa đến trong trí tôi. Nhưng những nhà thông thái đi theo ngôi Sao ấy, mọi con đường từ Ấn độ, xứ Đông phương, nhiều tháng, đi qua những thung lũng và sa mạc (vượt qua những đài quan sát; và họ xem giờ ban đêm bằng các ngôi sao) và không một sử gia hay người nào từng được nhắc đến đã thấy ngôi Sao đó ngoài những nhà thông thái. Điều đó có nghĩa là chỉ dành cho họ thấy Nó.

48 Vì thế anh em có thể thấy những điều mà người khác có thể không thấy. Với anh em, Nó là một thực tại. Với người kia, họ không hiểu. Giống như một sự cải đạo; anh em có thể được cải đạo và tận hưởng những ơn phước của Đức Chúa Trời, chỉ—chỉ uống những phước hạnh của Đức Chúa Trời. Còn người kia, ngồi bên cạnh anh em, “Tôi không thấy gì cả.” Hiểu không? Hiểu không? Chính là thế. “Tôi thật không hiểu được điều đó. Tôi không hiểu nó nói về điều gì.” Ô, người ấy thật sự không hiểu Nó. Chỉ thế thôi. Chỗ mà, anh em hiểu.

49 Bây giờ để ý, Phao-lô trên đường đi đến. Và ngay khi sự từng trải lớn này xảy ra với ông...Bấy giờ, ông đã không thỏa mãn... Đó là điều làm cho Phao-lô thật tốt vậy.

50 Bây giờ, bài học tối nay của chúng ta không sâu sắc. Nó là một bài học nông cạn, nhưng, ồ, sau một lát, chúng ta sẽ đi vào chiều sâu. Nhưng đây là một bài học không sâu lắm, nhưng nó chỉ là sự bắt đầu. Và thực tế nó là, nó là một sự, đó là sự tôn cao Đức Chúa Jêsus Christ. Phao-lô, để bắt đầu.

51 Và trước khi ông làm điều này, Phao-lô là một học giả Kinh Thánh. Và một học giả Kinh Thánh sẽ không bao giờ đặt sự dạy dỗ của mình trên những kinh nghiệm. Không, thưa quý vị. Họ sẽ không bao giờ đặt sự dạy dỗ của mình trên kinh nghiệm. Anh em có thể có bất cứ loại kinh nghiệm nào. Nhưng nó phải là CHỨA PHÁN NHƯ VẬY. Đúng.

52 Bây giờ, trong Cựu Ước, họ đã có ba cách khác nhau để có thể biết một sứ điệp. Trước tiên, luật pháp, đó chỉ là luật pháp. Rồi, họ có một—một tiên tri; một người nằm mơ; và họ có U-rim Thu-mim. Vậy thì điều đó có thể hơi sâu.

53 U-rim Thu-mim là bảng đeo ngực mà A-rôn mang trên ngực. Trên đó có mười hai viên ngọc: ngọc mã não, ngọc hồng bích, ngọc lục bảo, vân vân, tiếp tục. Có tất cả mười hai viên ngọc lớn, ở trên bảng đeo ngực, cho thấy rằng ông là thầy tế lễ thượng phẩm của mọi chi phái, mười hai chi phái của Y-sơ-ra-ên. Bảng đeo ngực này treo trên một cây cột trong nhà thờ. Và khi một tiên tri nói tiên tri, và họ muốn tin chắc nó đúng, hay không, thì các tiên tri hay những người nằm mộng đứng trước U-rim Thu-mim này, và người ấy kể giấc mộng hay sự hiện thấy của mình, những gì họ đã thấy. Và nếu Ánh sáng Thiêng liêng đó...Ồ, anh em hiểu điều đó không? Đức Chúa Trời luôn ở trong lãnh vực siêu nhiên. Sự kết hợp, những ánh sáng đó, thì đúng là bình thường cho tới khi tiếng này phát ra. Và khi tiếng ấy đụng vào những viên ngọc kia, nếu không phải là siêu nhiên, thì nó nằm im. Nhưng nếu đó là siêu nhiên, tất cả những Ánh sáng ấy phản chiếu với nhau thành cái mống đầy màu sắc. A-men. Thế thì, đó là Đức Chúa Trời đang phán, “Đó là tiên tri của Ta.” Hay là, “Giấc mơ ấy đến từ Ta.” Nó phù hợp với U-rim Thu-mim mà họ phán đoán.

54 Còn nhớ Sau-lơ khi ông sa ngã không? Ông nói ông không thể có một giấc mơ. Và đấng tiên tri, Sa-mu-ên, đã chết, và không có cách nào. Ông nói, “Ngay cả U-rim Thu-mim thậm chí sẽ không nói với ta.” Không có gì cả. Sau-lơ đứng trước U-rim, và lời ông là những tiếng vang chết. Hiểu không? Đức Chúa Trời đã từ bỏ ông. Và U-rim Thu-mim đó, đó là sự chứng thực của A-rôn về chức tế lễ của ông. Sau khi A-rôn chết, Môi-se, bằng—bằng đeo ngực được treo trên cột.

55 Bây giờ, chức tế lễ của A-rôn đã kết thúc khi Chúa Jê-sus chết. Và bây giờ, đã phân luật pháp ra khỏi ân điển, chúng ta vẫn có một U-rim Thu-mim. Và Phao-lô sử dụng Nó. Hiểu không? U-rim Thu-mim ngày nay là Lời Bất diệt, Đồi đồi, vĩnh hằng của Đức Chúa Trời. Hiểu không?

56 “Vì nếu ai bớt điều gì từ Sách này, hay thêm điều gì vào Nó.” Tôi không muốn điều gì bên ngoài Nó, nhưng tôi muốn mọi thứ Nó có. Đó là Hội thánh chúng ta muốn. Và mọi sự phải được minh chứng bằng Lời.

57 Đó là lý do tôi lấy ví dụ một chỗ không vững mới đây giữa những người Ngũ Tuần, bởi vì, nói rằng, “Tôi không thể hiểu ở đâu đâu chảy ra từ tay quý vị, hay huyết ra từ mặt quý vị, là một dấu hiệu quý vị có Đức Thánh Linh.” Điều đó không phù hợp với Kinh Thánh và tôi—tôi hoàn toàn không thể chấp nhận nó. Nó phải đến từ Lời.

58 Và bây giờ, Phao-lô, ông thật sự yêu mến Lời. Vì thế, trước khi ông từng làm chứng kinh nghiệm lớn này, ông đi đến xứ Ai Cập trong ba năm. Tôi tin rằng ba năm, ba năm ở Ai Cập. Và anh em biết tôi tin ông đã làm gì không? Tôi tin ông đã lấy Cự Ước, và nghiên cứu suốt cả Cự Ước, và thấy rằng Đó thật sự là Đấng Mê-si hoàn toàn. Ông phải chứng minh kinh nghiệm của mình bằng Kinh Thánh. A-men. Ô, chao ôi!

59 Hãy xem ông khi ông ở trong tù. Anh em để ý, có một—một khoảng trống về đời sống của Phao-lô khi ông ở trong tù một thời gian dài. Ông đã viết Sách Ê-phê-sô. Ông đã viết Thư Hê-bơ-rơ này. Hiểu không? Ông có thời gian. Đức Chúa Trời đã đem ông vào trong tù ở đó, để ông viết những Thư này cho các hội thánh.

Một cho hội thánh Ê-phê-sô. Ông đã viết một thư cho hội thánh Ngũ Tuần, có nhiều rắc rối với họ. Hội thánh Ngũ Tuần có nhiều rắc rối hơn bất cứ hội thánh nào khác. Hiện nay nó vẫn có. Tuy nhiên ông rất biết ơn họ. Điều duy nhất ông có thể dạy họ...Khi họ đi vào: một người nói tiếng lạ, một người đọc thi thiên, một người có sự cảm xúc, một người có sự cảm động. Ông không thể trò chuyện, nói với họ, “Sự an ninh Đời đời.” Ông không thể nói với họ, “sự định trước.” Ông không thể nói chuyện với họ, họ là những con đờ. Hết thấy họ phải—phải cảm thấy điều gì đó, hay thấy điều gì đó, hay là những cảm xúc kỳ lạ, và, hoặc điều gì đó chung quanh họ, vài chứng cứ.

⁶⁰ Nhưng tôi tin, khi ông nói với người Ê-phê-sô, ông có thể nói về “Đức Chúa Trời đã định trước chúng ta đặng làm con trai và con gái, và nhận chúng ta làm con cái trong Đức Chúa Jêsus Christ trước khi sáng thế.” Hãy xem điều đó. Chà!

⁶¹ Hãy theo dõi người trong Sách Rô-ma, và vân vân. Họ được lớn lên.Ồ, họ nói tiếng lạ, chắc chắn vậy, và họ có những dấu hiệu khác của Đức Thánh Linh ở giữa họ. Nhưng họ không tạo ra những học thuyết, và những cảm xúc, và những sự run rẩy, và những cảm giác kỳ lạ.

⁶² Phao-lô nói, “Anh—anh—anh em đi đến chỗ cực đoan với điều đó. Trong khi anh em nên làm thầy từ lâu rồi, nay anh em vẫn còn con đờ và phải ăn sữa.”

⁶³ Vậy thì, đó là điều tôi luôn cố gắng tranh đấu cho đến tận bây giờ, không phải là đám con đờ. Chúng ta hãy trưởng thành. Hãy đứng trên đường. Ô, chao ôi! Anh em đấy.

⁶⁴ Vì thế, Phao-lô đã đi xuống nơi đó, trước tiên, để xem kinh nghiệm của ông có phù hợp với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời không.

⁶⁵Ồ, điều đó há chẳng tuyệt vời, ngày hôm nay chẳng, nếu dân sự chỉ làm lại điều đó, nếu chúng ta làm cho kinh nghiệm của mình xứng hợp với Kinh Thánh của Đức Chúa Trời? Nếu không, thì kinh nghiệm của chúng ta sai; nó không chộp lẻo trong U-rim Thu-mim. Nếu nó chộp lẻo ở trong Đó, a-men, thì biết anh em có Nó. Nhưng nếu không, một số...Tôi không quan tâm nó có vẻ tốt

thế nào, nó có vẻ thật giống như đúng thế nào; nếu những ánh sáng đó không chớp lóe trên U-rim Thu-mim đó, thì nó sai.

⁶⁶ Và cho dù anh em có nhiều kinh nghiệm đến mức nào, có vẻ thật thế nào, nó trình ra thế nào, nó học thức thế nào, nó thật là một công cụ tuyệt vời để giành những linh hồn thế nào; nếu nó không chớp lóe lên trong Lời, thì nó sai. Đúng. Nó phải đúng hàng lối với Lời.

⁶⁷ Bây giờ, tôi tin vào...đó là ở giữa đường. Con đường, này, nhiều lần...Tôi đã thường đi đến một nhà thờ Na-xi-rê trước đây. Xin Chúa ban phước cho những người yêu dấu đó. Những người Giám Lý điển hình thuở xưa, nên thánh là những gì họ có; hội thánh của Đức Chúa Trời, Na-xi-rê, Hành hương Thánh, và nhiều những giáo hội thánh khiết tốt xưa ấy. Và trước đây họ thường hát bài:

Tôi đang bước đi trong đường cái lớn xưa,
Kể lại mọi nơi tôi đi,
Tôi thà là một Cơ-đốc nhân thuở xưa, Chúa ôi,
Hơn bất cứ điều gì tôi biết.

⁶⁸ Tốt. Tuyệt vời. Và thế thì trước đây họ thường nói về con đường lớn thánh khiết. Bây giờ, nếu anh em đọc qua điều đó, họ hiểu được điều đó từ trong Ê-sai, chương thứ 35. Bây giờ, nếu anh em để ý, người nói, “Tại đó sẽ có một đường cái, và một lối đi.”

⁶⁹ Bây giờ, và là một liên từ. Hiểu không? Một đường cái, nó không phải là đường thánh. “Sẽ có một đường cái, và một lối, và nó sẽ được gọi là ‘Đường thánh,’” không phải là con đường cái của sự thánh khiết. “Con đường thánh!” Và lối của con đường là ở giữa đường. Nó được xây dựng như thế *này* để nước sẽ rửa sạch rác rưởi, với cả hai phía, giữ cho con đường sạch sẽ. Anh em không, anh em có những đồng rác ở trên đường, mọi lúc, nếu nó không được xây dựng tốt. “Lối đi” là ở giữa đường.

⁷⁰ Vậy thì, trên phía *này*, khi người ta đã được cải đạo, tâm trí họ phải được đặt ngay trên Đấng Christ. Và nếu họ có chút học thức uyên thâm, mà không giữ dưới sự cầu nguyện, họ sẽ thật sự nguội lạnh, và cứng ngắc, nghi thức, và lãnh đạm. Và thế thì nếu họ chỉ bất an một chút, nếu anh em không theo dõi, họ sẽ

hoàn toàn trở nên cực đoan và hoang dại, về mặt này, đây, họ đi vào những cảm xúc và mọi thứ.

71 Bây giờ, nhưng, Hội thánh thật là một Phúc âm lành mạnh chân chính, đứng ngay giữa con đường. Nó không lạnh lẽo và nghi thức, nó cũng không cuồng tín. Nó thật sự là một Phúc âm thật tốt đẹp, thân yêu, ấm áp, tình yêu chân thành của Đức Chúa Trời, giáng xuống ngay ở giữa đường, kêu gọi cả hai phía. Đứng thế. Vậy đó là những gì mà...Và anh em sẽ hiểu Hội thánh đó như thế nào? Đứng ngay từ trong Lờì, U-rim Thu-mim.

72 Bây giờ, Phao-lô muốn làm cho hội thánh này phải ở ngay giữa đường, vì thế ông đã đi và học hỏi ba năm về Kinh Thánh mà ông biết. Cho nên, Phao-lô đã viết phần lớn của Tân Ước này. Đức Chúa Trời để ông làm điều đó bởi vì đang đến một thời đại Dân Ngoại. Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca, và Giăng, bốn sách Phúc âm, họ là những người Do Thái. Nhưng Phao-lô đã viết hầu hết các thư tín.

73 Bây giờ để ý, nào, chúng ta sẽ bắt đầu lấy bối cảnh này bây giờ, nơi mà ông ở, viết Nó, trong tù. Và ông đã có mọi kinh nghiệm này. Nhưng, trước tiên, kinh nghiệm này trước hết phải được chứng minh, và đây là thư tín chìa khóa của ông đối với nó. Đây là thư tín chìa khóa của ông. Rô-ma và Ê-phê-sô, và vân vân, có vị trí của nó, nhưng đây là thư tín chìa khóa.

74 Bây giờ, toàn bộ chương 1, là, tôn cao Chúa Jêsus, và tách rời Ngài khỏi việc là một tiên tri. Đó là toàn bộ đề tài bây giờ. Tôi sẽ cố gắng đi đến điều đó thật nhanh như có thể được, để chúng ta sẽ không ở lại quá lâu. Toàn bộ đề tài, là, tách ra chương mới... mới...Chương 1, là, tách rời Chúa Jêsus ra khỏi đấng tiên tri nào, hay bất kỳ luật pháp nào, hay vân vân, và tỏ cho thấy Chúa Jêsus là Ai. Bây giờ hãy xem, “Đức Chúa Trời.” Chúng ta bắt đầu, chữ đầu tiên, “Đức Chúa Trời.”

Đức Chúa Trời, đã nhiều...đã nhiều lần...

Nhiều có nghĩa là “rất lâu trước đây,” thời xưa.

*...dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ trong đời xưa
nhiều lần và nhiều cách,*

75 Vậy thì, đây, “Đức Chúa Trời trong nhiều lần, trước đây, Ngài đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ.” Đó là cách Ngài ban phát Sứ điệp của Ngài, qua tiên tri Ngài.

76 Đức Chúa Trời đã sai tiên tri Ngài như Ê-li, Giê-rê-mi, Ê-sai. Và nếu anh em để ý, không bao giờ trong suốt cả lịch sử thế giới, đã từng có giáo hội nào sản sinh ra một tiên tri. Hãy nghiên cứu điều đó trong Cựu Ước, Tân Ước, hay trong thời đại hiện nay, trong thời sau này. Hãy cho tôi thấy tiên tri nào từng được dấy lên trong giáo hội trong thời sau rốt. Hãy cho tôi thấy một người từng, xuất hiện. Và chỉ cho tôi thấy một lần mà một tiên tri, một đầy tớ thật của Đức Chúa Trời, mà hệ thống giáo hội lễ nghi không lên án người.

77 Cứ suy nghĩ về điều đó. Giê-rê-mi, Ê-sai, suốt cả Cựu Ước, họ lên án nó. Chúa Jêsus phán, “Các người trau giồi và tô trắng mồ mả của các đấng tiên tri, và các người đặt họ vào trong đó.” Đúng thế.

78 Giáo hội tiếp tục điều đó. Hãy xem Thánh Patrick. Người Công giáo quý vị công nhận ông. Ông không còn là người Công giáo nữa như tôi. Đúng thế. Nhưng quý vị công nhận ông.

79 Hãy xem Thánh Francis of Assisi. Công nhận ông. Nhưng ông không còn là người Công giáo như tôi.

80 Hãy xem Joan of Arc. Quý vị thiêu sống bà, như một phù thủy, bởi vì bà đã thấy những khả tượng và thiêng liêng. Trói bà vào cọc để thiêu sống. Và người đàn bà ấy la hét xin thương xót, và họ đã thiêu sống bà. Khoảng một trăm năm sau, họ nhận ra bà là một nữ tiên tri. Bà là một đầy tớ của Đức Chúa Trời. Ồ, dĩ nhiên, quý vị đã làm một sự trừng phạt lớn: quý vị đã đào hết thi thể của những linh mục đó lên và ném họ xuống sông.

81 “Các người trau giồi mồ mả của đấng tiên tri, và đưa họ vào trong đó.” Đúng. Không bao giờ hệ thống giáo hội từng phát sanh một người của Đức Chúa Trời; không bao giờ, ngày nay không, và sẽ không bao giờ. Tôn giáo có tổ chức không bao giờ là đề tài của Đức Chúa Trời.

82 Giáo hội có tổ chức lâu đời nhất trên thế giới là giáo hội Công giáo; thứ hai, là Luther; rồi đến Zwingli; sau Zwingli, đến Calvin;

Calvin, tiếp đến, Anh giáo, Anglo-Saxons chiếm lĩnh, rồi giáo hội Anh quốc; và Vua Henry thứ Tám, khi ông chống lại, và vân vân; và cho đến Giám Lý Wesley, Na-za-ren, Hành hương Thánh; và cho đến cuối cùng, là Ngũ Tuần, tất cả đều được tổ chức. Và Kinh Thánh dạy rõ ràng rằng giáo hội Công giáo là một—một dân phụ, và các giáo hội Tin Lành cùng các tổ chức của họ là các con gái của nó, Khải huyền 17. Điều đó hoàn toàn chính xác. Vì thế họ...

⁸³ Không phải dân sự, lúc này. Có những người tốt trong tất cả các giáo hội; những người được nên thánh, được cứu. Nhưng Đức Chúa Trời không kêu gọi dân Ngài bởi một tổ chức. Ngài kêu gọi họ như những cá nhân. Đức Chúa Trời giải quyết với những cá nhân, cho dù quý vị là tín đồ Giám Lý, Báp-tít, Tin Lành, và Công giáo, hay quý vị là gì đi nữa. Đức Chúa Trời, trước khi sáng thế, đã biết quý vị, và định trước cho quý vị được Sự sống Đời đời, nếu không thì quý vị được định trước cho sự hư mất Đời đời. Không...

⁸⁴ Ngài không muốn quý vị bị hư mất, quý vị sẽ hư mất. Nhưng, Ngài là vô hạn, Ngài phải biết sự cuối cùng từ ban đầu, nếu không thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời. Vì thế Chúa Jê-sus không bao giờ đến thế gian chỉ để nói, “À, Ta sẽ xem nếu người nào đó thương xót...Nếu Ta hành động và chết, trong một cách khó khăn, họ sẽ có khả năng nghĩ, ‘Ồ, tôi...’ Điều đó sẽ—điều đó sẽ thuyết phục lòng họ, và họ sẽ...” Đức Chúa Trời không điều hành công việc của Ngài như thế.

⁸⁵ Chúa Jê-sus đã đến vì một mục đích đặc biệt, đó là, để cứu những người mà Đức Chúa Trời, trước khi sáng thế, biết sẽ được cứu. Ngài đã phán vậy. Đúng thế. Vì thế anh em...“Vậy điều đó chẳng phải bởi người nào ao ước, hay người nào bôn ba mà được; bèn là bởi Đức Chúa Trời thương xót.” Phao-lô đã nói vậy. Cũng con người đó ở đây.

⁸⁶ Ông nói, “Đó là lý do Đức Chúa Trời có thể nói, trước khi Ê-sau hay Gia-cốp sanh ra, Ngài phán, ‘Ta yêu đứa này và ghét đứa kia.’” Trước khi chàng trai được sanh ra, Đức Chúa Trời đã biết rằng Ê-sau là một người vô lương tâm, và Ngài đã biết rằng Gia-cốp là một...người thích quyền trưởng nam của người. Vì vậy

Ngài đã biết, về điều đó, trước khi thế gian được hình thành. Vậy thì, chúng ta sẽ tìm thấy trong vài phút Đấng mà đã biết nó. Chương này có nói đến điều đó.

Đức Chúa Trời,...đã dùng các đấng tiên tri phán...cho các tổ phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách,

Rồi đến những ngày sau rốt này đã phán dạy chúng ta bởi Con Ngài,...

Đã làm điều gì? “Đã phán dạy chúng ta trong những ngày sau rốt này bởi Con Ngài.”

⁸⁷ Vậy thì, làm sao anh em nghĩ, rằng, ai sẽ là tiên tri? Thế thì chúng ta sẽ có tiên tri của thời đại này không? Chắc chắn rồi. Ngài sẽ phán bởi chúng ta không? Tất nhiên. Nhưng người mà...Những tiên tri của thời xưa là Thần Linh của Đức Chúa Jê-sus Christ.

⁸⁸ Bây giờ, chúng ta hãy giải thích rõ ràng điều đó, vì tôi không nghĩ nó đang thấm vào ngay. Bây giờ, đây giống như Trường Chúa nhật, vì thế chúng ta muốn làm cho điều này rõ ràng. Hiểu không?

⁸⁹ Để ý. Chúng ta hãy xem Thánh Linh của Đức Chúa Trời mà đã ở trong Môi-se, hoàn toàn...là cái bóng của Đức Chúa Jê-sus Christ. Tất cả những nhân vật của Cựu Ước báo trước thập tự giá. Môi-se, được sanh ra là một đứa trẻ khô ngô, được giấu trong bụi lau sậy, bị đem đi khỏi cha mẹ, vân vân, và đã...Ông là một vị vua, hay một—một nhà lãnh đạo, người ban luật pháp, người hòa giải, thầy tế lễ. Mọi việc đó ông là Đấng Christ được báo trước.

⁹⁰ Nhìn xem Giô-sép, được cha yêu mến, bị các anh em ghét, và bị bán hầu như bằng ba mươi miếng bạc. Bị ném vào một cái hố, bị coi như đã chết; được đem lên. Trong sự bắt bớ trong tù của ông, quan tửu chánh được cứu, và quan thượng thiện bị chết; giống như hai tên trộm trên thập tự giá. Và rồi khi ông ra khỏi tù, ông được đem lên khỏi cái hố, được ngồi bên tay hữu Pha-ra-ôn, thương mại lớn nhất...nước—nước—nước mà đánh bại các nước còn lại trên thế giới. Và không người nào có thể đến trước Pha-ra-ôn mà không đến qua Giô-sép; Chúa Jê-sus ngự bên hữu Đức Chúa Trời, và không người nào có thể đến với Đức Chúa Trời

ngoại trừ qua Đấng Christ. Và khi Giô-sép rời khỏi ngai và khởi hành, những người đi trước ông, la lớn và thổi kèn, kèn vang lên, nói, “Hãy quì xuống! Giô-sép đang đến.”

91 Và khi Chúa Jêsus đến, một tiếng kèn sẽ vang lên, và mọi đầu gối quì xuống, và mọi lưỡi sẽ xưng nhận. Vâng, thưa quý vị. Ngài đấy.

92 Và khi Giô-sép chết, ông để lại sự tưởng nhớ với họ như là những người đang chờ đợi được giải cứu.

93 Tôi đã đặt tay trên cái quan tài cũ ấy, ở đây cách đây không lâu, nó được làm bằng chì. Và thi hài ông được cho là ở lại...hài cốt ông...Ông nói, “Đừng chôn tôi ở đây, vì ngày nào đó, Đức Chúa Trời sẽ đến thăm viếng các anh em.” Ông là một đấng tiên tri. “Đức Chúa Trời sẽ thăm viếng anh em.” Và nói, “Khi các anh đến miền đất hứa, hãy mang theo hài cốt tôi.”

94 Mọi người Hê-bơ-rơ xưa, với cái lưng bị đánh đấm máu, có thể nhìn vào quan tài ấy và nói, “Ngày nào đó, chúng ta sẽ đi ra.”

95 Chúa Jêsus để lại sự tưởng nhớ, một ngôi mộ trống. Ngày nào đó chúng ta đi đến mộ, và những người thân yêu của mình, và nghe những cục đất xưa nhỏ bé kia, khi họ nói, “Tro trở về với tro, và bụi trở về với bụi, và đất trở về với đất.” Nhưng, thưa anh em, chúng ta có thể nhìn qua phía bên kia biển, đến một ngôi mộ trống. Rồi đây, chúng ta sẽ đi ra khỏi nơi này. Chúng ta đi về Nhà. Ngài đang đến. Mọi sự đã được làm hình bóng.

96 Nhìn xem Đa-vít, bị chính dân sự mình chối bỏ, bị chính người nhà mình cướp ngôi. Là vua Giê-ru-sa-lem, lại bị chính dân mình đuổi ra khỏi Giê-ru-sa-lem. Và khi ông đi lên núi Ô-li-ve, ông nhìn lại và khóc. Ông đã bị chối bỏ.

97 Tám trăm năm sau đó, Con vua Đa-vít, Vua Giê-ru-sa-lem, ngự trên đồi và khóc, bởi vì Ngài bị chối bỏ.

98 Đó là Thần của Đấng Christ ở trong Đa-vít. Mọi sự làm hình bóng trước về thập tự giá. Các đấng tiên tri đã nói trong Danh Ngài. Họ sống trong Danh Ngài. Họ hành động trong Danh Ngài. Chắc chắn vậy. “Đời xưa Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách, nhưng trong

những nhưng trong ngày sau rốt này, Ngài phán dạy chúng ta bởi Con Ngài.”

⁹⁹ Vì thế các tiên tri và những người thiêng liêng, thời đại này, chỉ là sự phản ảnh của Đấng Christ. Tại đó, bởi luật pháp họ đứng, nhìn. Qua nơi này họ đứng, nhìn lại cách khác, qua ân điển.

¹⁰⁰ Điều đó trong Hê-bơ-rơ 11, chương cuối cùng, tôi thường tự hỏi điều đó. Trong chương cuối, phần cuối của Hê-bơ-rơ chương 11, khi ông nói về Áp-ra-ham. Chương đức tin vĩ đại đó, và ở phần cuối cùng, ông nói, “Họ đã lưu lạc rày đây mai đó mặc những da chiên và da dê, và bị thiếu thốn mọi đường, bị cửa xé ra từng mảnh. Họ đã lưu lạc rày đây mai đó, không có nơi nào để đi, bị ghét bỏ, và bị hà hiếp, ngược đãi. Những người mà, thế gian này không xứng đáng cho những người như vậy.”

¹⁰¹ Rồi Phao-lô đứng và nói, “Nhưng ngoài chúng ta ra họ không đạt đến sự trọn vẹn được.” Vì họ chỉ nhìn *lên* thập tự giá, còn chúng ta nhìn *qua* thập tự giá. Chúng ta có Thánh Linh của Đấng Christ sau khi Nó trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta. Chúng ta đến đây bởi Đức Thánh Linh, là một kế hoạch tốt hơn nhiều.

¹⁰² Đôi khi tôi tự hỏi Cơ-đốc giáo ngày nay trông mong điều gì. Một thầy giảng đi vào thành phố phải là...hay nhà thờ mới nào đó hoặc nhiệm vụ mới nào đó, tự xưng mình là tiên tri, bước lên đó, nói, “Ồ, ước gì họ cho chúng ta rất nhiều tiền như vậy. Ước gì tôi có thể có chiếc xe hơi tốt nhất. Nếu họ sẽ...Nếu lương của tôi tăng lên sáu tháng một lần.”

¹⁰³ Chúng ta phải có cái tốt nhất. Chúng ta phải có những ngôi nhà đẹp nhất. Chúng ta phải có quần áo đẹp nhất. Chúng ta sẽ làm gì khi chúng ta đứng trong sự có mặt của những người đó mà đi lang thang, mặc những da chiên da dê, không có chỗ gối đầu, lang thang trong những sa mạc? Và người nào đó có thể cười nhạo chúng ta và chúng ta sẵn sàng bỏ hội thánh và không đi lại nữa. Những gì Cơ-đốc giáo đòi hỏi ngày nay. Chúng ta nên tự hổ thẹn về mình.

Ôi Đức Chúa Trời, xin thương xót chúng con.

104 Trong ngày đó, Ngài đã phán bởi các tiên tri, nhưng ngày nay qua Con Ngài. Đó là lời của một tiên tri, ở đó. Đây là Lời của Con, ngày nay. Ô, đáng chúc tụng thay Danh của Chúa!

105 Nói cách khác, nếu anh em đang nhìn xem cái bóng, âm bản, anh em có thể phạm sai lầm. Nhưng Điều này được bày tỏ, bức tranh rõ ràng. Đó là bởi đấng tiên tri; đây là bởi Con Ngài. Điều đó là bởi âm bản; đây là bởi dương bản. A-men. Anh em hiểu điều đó không? Không có một cơ hội để đánh mất. Nó là điều chắc chắn, ngày nay qua Con Ngài. Ô, thật tuyệt vời!

...mà Ngài đã lập lên kể tự...(ô, chao ôi)...kể tự muôn vật,...

106 Đó là gì? Đó là một sự lập nên. Ô, hãy nghe. Ngài được lập nên, Đấng Christ được lập nên, kể tự muôn vật. Ô, ma quỷ biết điều đó, từ vườn Ê-đen, anh em thấy, khi ma quỷ nghe Lời ấy ở đó ngày đó, trong sự phán xét những người đó. Phán, “Bởi vì người đến từ bụi đất; người sẽ trở về với cát bụi; và Dòng dõi người nữ sẽ giày đạp đầu con rắn.” Một Dòng dõi được hứa.

107 Sa-tan liên tục để ý xem Dòng dõi đó. Khi A-bên được sanh ra, nó nói, “Người đây à, ấy là dòng dõi đó.” Và nó đã giết A-bên. Con của nó, Ca-in, đã giết chết A-bên. Và ngay khi A-bên chết, nó nói, “Ta đã có được dòng dõi đó.” Nó giết chết dòng dõi đó. Nó nói, “Ta có được nó.” Nhưng, sự chết của A-bên, sự sanh ra của Sét là sự sống lại. Hãy xem cách dòng dõi ấy sanh ra.

108 Dòng dõi đó của Sét, sanh ra, một người công bình, khiêm nhường; cho đến Hê-nóc; rồi tới Nô-ê, đến sự cuối cùng của cơn hủy diệt đại hồng thủy.

109 Hãy xem dòng dõi Ca-in, trở nên những người thông minh, học thức, khoa học. Kinh Thánh chẳng nói...Chúa Jêsus há chẳng đã phán, rằng, “Con cái của đời này thì khôn ngoan hơn Con cái của Vương Quốc”? Hãy nhìn phía Ca-in ngày nay: thông minh, học thức, hay hoài nghi, rất sùng đạo; đấy, rất sùng đạo, là những nhà khoa học, nhà xây dựng, những con người vĩ đại.

110 Chẳng hạn những người vĩ đại. Hãy xem Thomas Edison, nhiều người vĩ đại. Nhìn xem Einstein, những bộ óc vĩ đại thế giới, được gọi, những bộ óc của thế giới, ngày nay. Nhưng chúng

ta không cố gắng sử dụng những bộ não. Chúng ta đã để Tâm Trí mà đã ở trong Đấng Christ ở trong chúng ta, rồi nhìn Lời này, và gọi điều đó như vậy.

111 Những bác sĩ y khoa, dù chúng ta chào mừng họ với bất kể điều gì chúng ta có, nhưng phần lớn những người đó là những người có đầu óc hoài nghi, theo thuyết bất khả tri. Hãy nhìn xem những người thông minh và khôn ngoan ngày hôm nay. Họ ở phía bên kia, phía bên Ca-in.

112 Nhưng nhìn xem những người nhu mì và khiêm nhường. Đó là sự sống lại của anh em. Ô, đáng chúc tụng thay Danh Chúa. Anh em đấy. Để ý.

...Ngài đã lập lên kế tự muôn vật, lại bởi Con mà Ngài đã dựng nên thế gian;

Ai đã lập nên thế gian? Đấng Christ. “Đấng Christ đã lập nên thế gian à?” Vâng, thưa quý vị. Chúng ta hãy đi xa hơn một chút.

Đấng là sự chói sáng của sự vinh hiển Ngài, và hình bóng biểu lộ của sự hiện diện của Ngài,...

Sự chói sáng của sự vinh hiển của Ai? Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Hình bóng biểu lộ của sự Hiện diện của Ai? Của Đức Chúa Trời. Ô, tôi yêu thích điều này!

...hoặc hình bóng biểu lộ của bản thân Ngài, và nâng đỡ muôn vật bởi lời...

Anh em đấy. Lời, mà nâng đỡ muôn vật. Chúa Jêsus phán, trong Ma-thi-ơ 24, “Trời đất sẽ qua đi, song Lời Ta sẽ không bao giờ qua đâu.” Ngài nâng đỡ muôn vật.

113 Khoa học cố đê bẹp Nó, và nói, “Nó là một quyển Sách cũ xưa. Nó được dịch ra.”

114 Thậm chí giáo hội Công giáo La-mã, Giám mục Sheen đã nói, “Quyển đó đã được dịch bốn hay năm lần khác nhau, và chẳng có gì nhiều với Nó. Các bạn không thể sống bởi Nó nếu các bạn phải sống.” Nhưng Ngài nâng đỡ muôn vật bởi Lời Ngài. A-men. Đó là điều tôi suy nghĩ về Nó. Tôi tin Kinh Thánh.

...lời có quyền phép của Ngài, (đó là quyền phép ở trong Lời), khi bởi một mình Ngài làm xong sự sạch tội,...(nhìn

ở đây) ...bèn ngồi bên hữu Đấng Tôn Nghiêm trên nơi rất cao;

115 Phao-lô đang cố gắng làm gì? Người đang cố gắng bày tỏ rằng Đức Chúa Trời có mục đích mọi sự trong Đấng Christ, và Đấng Christ là hình ảnh biểu lộ của Đức Chúa Trời. Toàn bộ phần còn lại của chương giải quyết cách mà Ngài cao hơn các Thiên sứ, cao hơn mọi quyền phép. Các Thiên sứ thờ phượng Ngài. Phao-lô cố gắng ca ngợi Ngài.

116 Vậy thì, tôi muốn cố gắng...Nếu tôi không đi xa hơn điều này, phần còn lại của nó là chỉ ca tụng Đấng Christ. Những gì Phao-lô nói ở đây, như trong chương 11, và tất cả nói về thế gian. Ông nói, “Ngài—Ngài há có bao giờ phán cùng Thiên sứ nào rằng, ‘Người là Con Ta, ngày nay Ta đã sanh người?’” Hiểu không?

117 “Sự cuối cùng của thế gian, chúng sẽ hư đi. Thế gian sẽ hư mất. Nhưng...Và mọi sự trong thế gian sẽ hư mất. Ngài sẽ cuốn nó lại như cái áo choàng. Chúng sẽ cũ đi, và biến đổi, và mất đi. ‘Nhưng Người vẫn y nguyên. Người vẫn còn mãi mãi. Người là Con Ta. Ngày nay Ta đã sanh ra Người, và sẽ không bao giờ hư mất, đang ngồi bên tay hữu Đấng Tôn Nghiêm.’”

Tay hữu có nghĩa gì? Không phải, Đức Chúa Trời có một tay hữu mà người nào đó đang ngồi trên nó. *Tay hữu* có nghĩa là “quyền phép và thẩm quyền,” có thẩm quyền về mọi sự trên Trời và đất. Và tất cả Trời đất được làm nên bởi Ngài.

118 Vậy thì, Ai là Người vĩ đại này, Người vĩ đại này, Đấng Christ? Ở đây, Đức Chúa Trời ở trong Cha, Con, và Thánh Linh, không phải...Đó là sự ba hiệp một, nhưng Nó không phải là một bộ ba của nhiều người. Đó là ba hiệp một của chức vụ, của một Đức Chúa Trời.

119 Ngài là Cha đang dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên. Đó là chức vụ của Ngài, Cha Giê-hô-va vĩ đại. Và Ngài ở thế gian, được gọi là Con. Còn bây giờ Ngài ngự trong Hội thánh Ngài, được gọi là Đức Thánh Linh. Không phải ba Đức Chúa Trời; một Đức Chúa Trời trong ba chức vụ: Cha, Con, và Thánh Linh.

Người ta cố làm Ngài thành ba Đức Chúa Trời khác nhau, Đức Chúa Trời là Cha. Đó là lý do, người Do Thái, các anh có thể

không bao giờ, anh em sẽ không bao giờ mang điều này đến với một người Do Thái, không, ở điều đó. Ngài không thể. Ngài đã có một điều răn, rằng, “Ta là Đức Chúa Trời có Một.” Chỉ có một Đức Chúa Trời duy nhất.

¹²⁰ Ở châu Phi họ làm phép báp-têm ba cách khác nhau: họ làm phép báp-têm một lần cho Đức Chúa Cha, và một lần cho Đức Chúa Con, và một lần cho Đức Thánh Linh. Hội Truyền giáo Đức tin Sứ đồ, họ làm phép báp-têm ba lần, mặt hướng về phía trước, với sự chết của Ngài. Điều mà người ta gọi Phúc âm Trộn vụn ở Bờ Tây, hay Bờ Đông, làm báp-têm ba lần hướng về phía sau, nói Ngài...với sự chôn của Ngài.

Và người đó nói, “Khi Ngài chết, Ngài ngã về phía trước.”

¹²¹ Người khác nói, “Đợi đã. Anh chôn một người nằm ngửa.” Đúng là những việc kỹ xảo cũ, vì, cả hai đều sai; cả hai đều sai, theo như lời Kinh Thánh.

Đây là U-rim Thu-mim. Nó giải quyết điều đó.

¹²² Vậy thì, ở đây, chúng ta chỉ hình dung ra điều đó và thấy nó như thế—thế nào, tối nay. Đây này, nếu anh em muốn thấy nó. Trong tất cả gần hai mươi lăm năm tôi làm nhà truyền giáo, tôi đã nghiên cứu điều đó. Và tôi thường tự hỏi về những ân tứ trong hội thánh. Những ân tứ ấy là gì? Nói tiên tri, nói tiếng lạ, thông giải tiếng lạ, sự mặc khải Thiêng liêng, vân vân, mà tất cả đều đến qua Đấng Christ.

¹²³ Bây giờ hãy xem. Đấng Christ là Đầu của mọi sự. Và Ngài là Đầu của Hội thánh. Và anh em đã bao giờ thấy một viên kim cương lớn chưa? Một viên kim cương lớn được đập vỡ ra, nó có những mảnh nhỏ tróc ra, tróc ra khỏi nó. Điều đó làm cho có một viên kim cương đích thực. Những mảnh vỏ bào để làm gì? Kim cương thật, cách nó hình thành, nó đã bị thương; khi nó được tìm thấy, là kim cương thật.

Tôi đã ở Kimberley. Anh em, nhiều người trong anh em, mà đã nghe anh em có thể lượm kim cương trên đường phố, điều đó chính xác. Billy và tôi, và Ông Bosworth. Chủ tịch các mỏ kim cương Kimberley, lấy...Ông ấy là người giữ trật tự trong buổi nhóm ở đó. Và họ mời chúng tôi đến. Và chỉ ra từ...Mỏ kim cương

của họ, ồ, sâu khoảng hơn năm trăm mét dưới đất. Chúng được lấy ra, một viên đá xám xanh, xanh lớn, như đá xám xanh này anh em có ở chung quanh đây. Và những người thổ dân ấy, họ xuống dưới mặt đất hơn năm trăm mét, đào mỏ kim cương, để giữ giá cao. Anh em có thể tiếp tục đi trên con sông ở đó, họ canh giữ nó hàng trăm dặm. Ông ấy nói, lấy lên hai xô mười ga-lông, và lấy nó lên, đây—đây cát, và nếu anh em có thể đem nó về nhà, anh em có thể là một triệu phú, có rất nhiều kim cương ở trong đó. Nhưng họ phải làm việc và khai thác nó, để giữ giá.

¹²⁴ Vậy thì, kim cương, khi sản xuất ra, nó thật là những viên ngọc lớn, tròn, mịn, giống như, miếng thủy tinh. Có một viên kim cương xanh, kim cương đen, ngọc lục bảo, và một viên kim cương trong suốt, kim cương trắng. Nhưng khi nó xuất hiện... Thế rồi khi nó được làm ra và được đưa vào sử dụng, có một phần kim cương đó phải mất đi. Và nó phải mất những—những mảnh vỏ bào bị tróc ra của nó. Gõ vào những mảnh nhỏ đó, bởi vì, khi nó đến trong ánh sáng trực tiếp, giống như *thế*, nó lấp lánh. Mảnh vỏ tróc ra, tạo nên sự lấp lánh, khi nó bị cắt đi. Nó bị cắt, giữa, và rời, khi đó nó, nó lấp lánh. Và một thứ ngọc có ánh sáng màu xanh lá cây, ngọc khác sẽ có màu xanh dương, và có thể ngọc khác, có màu xanh ngọc lục bảo, và ánh sáng đỏ. Và những ánh sáng khác nhau đi ra từ nó, giống như cái móng đầy màu sắc. Họ gọi nó, “lửa trong kim cương.”

¹²⁵ Vậy thì, mỗi ánh sáng của những ánh sáng này tượng trưng cho những ân tứ. Nhưng ấy là, chỉ, Đấng Christ là Kim Cương. Và Ngài là Đấng Mà đã đến, và bị thương, và bị vết, và bị tróc ra, hầu cho Ngài có thể phản ánh chính Ngài lại như một Sự Sáng của thế gian. Ngài là Kim Cương Chủ đó.

¹²⁶ Anh em có thể tưởng tượng, trước khi từng có một trái đất, trước khi có một ánh sáng, trước khi có một ngôi sao, trước khi có bất cứ thứ gì không? Có một Nguồn Lớn phát ra, của Thánh Linh, và lưu xuất ra từ Nguồn này tình yêu thương trong sạch nhất, vì không có gì cho nó đến từ điều đó ngoài tình yêu thương. Vậy thì, chúng ta, điều mà chúng ta gọi là tình yêu thương, ngày nay, là một tình yêu thương bị xuyên tạc. Nhưng nếu như chúng ta có được một bản chất thực sự, hay một chút ít của tình yêu

thương đó trong chúng ta, thì nó thay đổi toàn bộ quan niệm của chúng ta.

127 Rồi lưu xuất ra từ đó một dòng suối khác, ra từ Nguồn chính này, Kim Cương này, và nó được xưng là công bình, sự công bình hoàn toàn. Vậy thì, đó là lý do chúng ta phải có luật pháp. Đó là lý do luật pháp phải có sự phán xét. Nếu luật pháp không đi kèm với sự phán xét, thì luật pháp không có ích gì. Và khi sự phán xét bỏ qua luật pháp, mà mang lại sự chết, thì không người nào có thể đền tội ngoài Chính Đức Chúa Trời. Ngài đã trả giá cho hình phạt sự chết chúng ta, và gánh lấy tội lỗi chúng ta trên Ngài, hầu cho chúng ta có thể được sự xưng công bình của Đức Chúa Trời qua Ngài.

128 Bây giờ, khi những Ánh sáng tuyệt vời này phát ra, hay những tia sáng lớn của Thánh Linh chiếu ra: tình yêu thương, bình an, tất cả điều đó có ở đó, Điều đó. Không có sự đau khổ. Không có sự—sự ghen ghét, cũng không có sự thù hiềm; nó không thể đến từ Nguồn này. Đó là Giê-hô-va. Đó là Giê-hô-va Đức Chúa Trời. Và vậy thì, như các nhà thần học gọi nó, một thân thể thuộc linh đi từ Điều đó, mà được gọi, trong lời Kinh Thánh, là “Logos,” Logos mà ra từ Đức Chúa Trời. Nó hầu như khó giải thích được, nhưng Nó là một phần của Đức Chúa Trời.

129 Bây giờ, đây là điều đã xảy ra. Ồ! Xin lỗi. Tôi—tôi—tôi chỉ đi tiếp điều này, điều này thật sự đưa tôi đến ngay chỗ tôi yêu thích nó. Hiểu không? Logos, và Nguồn vĩ đại này, Nguồn Thánh Linh vĩ đại này mà không có sự bắt đầu hay sự chấm dứt; Thánh Linh vĩ đại này bắt đầu hình thành, trong sự sáng tạo, và Lời đó xuất ra từ Nó là Con của Đức Chúa Trời. Nó là hình thức có thể thấy được duy nhất mà Thánh Linh có. Và Nó là một thân thể thuộc linh, có nghĩa là một thân thể, và thân thể đó giống như một con người.

130 Môi-se thấy Nó khi Nó đi ngang qua...bên—bên tảng đá. Và ông nhìn Nó, nói, “Nó giống như phần phía sau của một người.”

Nó cùng loại như thân thể mà chúng ta nhận khi chúng ta chết ở đây. “Nếu đền tạm thuộc về đất này tan nát, chúng ta có một đền tạm khác đang chờ đợi rồi.” Chính là Nó. Và đó là thân

thể thuộc linh mà là Con Đức Chúa Trời. Con đó, Logos đó, đã trở nên xác thịt, bởi vì chúng ta được đặt vào trong xác thịt. Và thân thể thuộc linh, Logos, đã trở nên xác thịt, ở đây giữa chúng ta, và Nó chẳng là gì khác ngoài nơi cư ngụ, vì toàn bộ Nguồn đó cư ngụ trong Ngài. Ồ, anh em hiểu điều đó không? Nó đấy. Đó là Đấng, mà, trong...

¹³¹ Nhìn đây. Chúng ta hãy lật nhanh đến Hê-bơ-rơ, chương thứ 7, chỉ một lát về—về ân điển, Đức Chúa Trời cho phép. Chúng ta hãy xem trông giống điều gì ở đây. Áp-ra-ham!

Chúng ta còn bao nhiêu thời gian? Chúng ta còn mười phút. Được rồi. Chúng ta nắm bắt điều này, thì chúng ta làm xong điều đó tiếp theo, ngày kế tiếp, hay Chúa nhật, ý Chúa.

¹³² Áp-ra-ham trở về khi thắng trận nhà vua.

Vì Mên-chi-xê-đéc này, vua của Sa-lem,...

Bao nhiêu anh chị em biết Sa-lem ở đâu, là ai, là gì không? Giê-ru-sa-lem.

...vua của Sa-lem, hoàng tử của Đức Chúa Trời chí cao, đã đi rước Áp-ra-ham thắng trận các vua trở về, và chúc phước cho người;

Hãy lắng nghe.

Áp-ra-ham cũng đã dâng cho người một phần mười về mọi của cải mình; trước hết theo nghĩa đen tên vị Vua của sự công bình,... sau đó cũng là nhà Vua của Sa-lem nữa, nghĩa là, nhà Vua Bình An;

Người không cha, không mẹ, không gia phổ, không có ngày đầu mới sanh, cũng không có sự chấm dứt của đời sống;...

¹³³ Một Vua từ Sa-lem đến, và gặp Áp-ra-ham thắng trận các vua trở về. Và Vua này không cha, không mẹ, không có ngày đầu mới sanh cũng không có ngày rốt qua đời. Áp-ra-ham đã gặp ai? Nào hãy suy nghĩ. Người không có cha; Người không có mẹ. Người không hề có thời gian mà Người bắt đầu, và Người không hề có thời gian khi Người qua đời, vì thế cũng Vua Sa-lem ấy phải đang sống ngày nay. A-men. Anh em hiểu điều đó không? Đó là thân

thể thuộc linh đó là Con Đức Chúa Trời. Sa-lem là gì? Giê-ru-sa-lem đó mà ở Trên, mà Áp-ra-ham, được chúc phước, và đang tìm kiếm, tìm thấy, cố gắng tìm thấy Thành phố mà Người Xây và Người Làm nên là Đức Chúa Trời. Người đi lang thang mặc áo da chiên và da dê, ở mọi nơi, thiếu thốn, lang thang, và tìm kiếm một Thành mà Người Xây và Người Làm nên là Đức Chúa Trời. Và người gặp Vua của Sa-lem ấy, đang đi đến, và người dâng cho Ngài một phần mười về mọi của cải mình. A-men. Đó là Ngài. Ô, Anh Graham à, đó là Ngài. Đó là Ngài.

Áp-ra-ham đã thấy Ngài lần nữa. Ngày nọ ông đang ngồi trong trại. Ông nhìn, lên đó, và ông thấy ba người đang đến.

134 Anh em biết đấy, có điều gì đó thật sự về một Cơ-đốc nhân, khiến người ấy biết Thánh Linh khi người thấy Điều đó. Khi ông...Ông thật sự biết điều đó. Có điều gì đó thật Thiêng liêng về nó. Những việc Thiêng liêng được phân biệt cách Thiêng liêng. Anh em biết đấy. Đúng thế, người ấy chỉ có thể nói thế, nếu thật sự được sanh ra. “Chiên Ta biết Tiếng Ta.”

135 Và ông thật sự biết có điều gì đó. Ông chạy ra và ông nói, “Xin mời vào, lạy Chúa tôi. Xin ngồi xuống. Nghỉ một chút. Tôi sẽ đi đem một miếng bánh và trao vào tay Chúa. Tôi sẽ rửa chân cho Ngài. Xin Ngài nghỉ ngơi, rồi tiếp tục lên đường của Ngài, vì Ngài—Ngài đã đến thăm viếng tôi.” Trong một xứ khô khan, nhận lấy con đường khó khăn, con đường với ít người bị sỉ nhục của Chúa.

Trong khi đó, Lót, cháu trai ông, đang sống dưới đó giàu có, nhưng anh ta đang sống trong tội lỗi. Đó là những gì hầu hết sự giàu có sanh ra là tội lỗi.

136 Vì thế Áp-ra-ham mang đến cho Họ, một ít nước để rửa chân Họ. Ông chạy đi bắt một bê, và bắt một con bê mập trong bầy, và giết nó; giao nó cho đầy tớ, để nấu dọn. Và nói, “Hỡi Sa-ra, hãy nhồi bột.”

Anh em biết sự nhồi bột, nó thì, có nghĩa gì. Anh em biết, mẹ tôi trước đây thường có một cái giống như cái nê-m để làm bánh, đã cũ, bà có trong thùng—thùng bột. Anh em đã từng thấy một trong chúng với một cái rây chưa? Và các bạn có cái nê-m trong

đó, các bạn có thể cào bột qua cái rây, các bạn biết; và trở nên nặng nề như *thế*, và cào nó qua, giống như vậy. Tôi đã thấy mẹ làm điều đó, nhiều lần, cái nê, vật tròn nhỏ có cái vòng sắt ở trên nó. Bà lấy bột và rây nó như *thế*, các bạn biết đấy, và thổ nê nhiều lần, như *thế*. Rồi lấy cái nê và cào chung quanh nó, như *thế*, để cho tất cả bột rơi xuống. Và đó là khi chúng tôi phải đi xuống và lấy bột ở nhà máy xay thân thuộc; và những tiếng kêu vù vù lớn, anh em biết, nặng nề, để làm nên bánh bột ngô thật. Anh em có thể cưa những khúc gỗ suốt ngày, với nó.

137 Vì thế, nói, “Hãy đi nhồi bột, nhanh lên. Và làm một ít bánh ngô ngay ở đây, mau mau.” Và họ vắt sữa bò và lấy một ít sữa. Rồi họ lấy, đánh sữa, và lấy một ít bơ. Và rồi họ đi bắt bò giết và lấy thịt, và họ chiên thịt. Lấy bơ sữa, bánh bột ngô, rồi họ lấy bơ đặt lên những cái bánh nóng.Ồ, điều đó thật là tốt. Và họ dọn tất cả lên đó. Và ông lấy nó ra, và đặt xuống trước ba Người.

138 Và trong khi Họ đang ăn, Họ cứ nhìn về phía thành Sô-đôm. Và sau một lát, Họ đứng dậy và bắt đầu đi. Và Ngài phán, “Áp-ra-ham...” Nói, “Ngài sẽ không giấu tôi điều gì.”

139 “Ta không thể giấu ngươi điều Ta sẽ làm. Ta sẽ đi xuống nơi đó. Tội lỗi của Sô-đôm đã thấu đến tai Ta.”

Người ấy là Ai? Bụi bám đầy y phục Ngài, và ngồi đó ăn thịt bê, và uống sữa bò, và ăn những bánh nhỏ làm bằng bột ngô, và một ít bơ. Người lạ này là Ai? Hai, hay ba trong Họ, đang đang ngồi ở đó. Y phục Ngài đầy bụi đường.Ồ, vâng, “Chúng ta từ một Xứ xa xôi đến.” Đúng thế, xa thật xa. Và vì thế Ngài...Ồ, Họ là Ai?

140 Ngài phán, “Ta không thể giấu Áp-ra-ham điều chi, thấy rằng người là kẻ kể tự trái đất.” A-men. “Ta tỏ cho người biết những bí mật của Ta,” nói cách khác, “với những kẻ thừa hưởng trái đất.” Đó là chỗ mà Hội thánh nên có ngày nay. Đúng thế. Hiểu được những Sự Bí Mật của Đức Chúa Trời, biết cách để tự chủ, và hành động, và điều gì để làm, cách bước đi thế nào, và cách sống ra sao. Chúng ta là kẻ kể tự trái đất. Đúng. Ngài bày tỏ Nó cho anh em, vì Ngài không giữ lại điều gì. Đó là lý do chúng ta đang chăm xem những điều này ứng nghiệm.

Thế gian nói, “À, đó là một đám người cuồng tín.” Hãy để họ nói. Kẻ kể tự trái đất biết những điều này. [Băng trống—Bt.]

...vì họ sẽ được gọi là con cái của Đức Chúa Trời.

Phước cho họ là những kẻ nhu mì: vì họ sẽ hưởng được đất.

Ngài bày tỏ những bí mật của Ngài cho họ, tỏ nó cho họ biết, cho họ thấy điều gì để làm và cách sống, từ bỏ những việc thuộc về thế gian; bước đi tin kính và sống tin kính, trong thế gian hiện tại này, bước đi với Ngài. Hãy để mặc thế gian nói những gì họ muốn.

141 Vì thế Ngài phán, “Ta không thể giấu Áp-ra-ham điều bí mật này, bởi vì, thấy người là kẻ kể tự trái đất. Nhưng,” Ngài phán, “Ta đang đi xuống để hủy diệt thành Sô-đôm. Ta đang đi xuống.”

142 “Ngài sẽ làm gì, lạy Chúa? Ngài từ đâu đến? Tất cả điều đó có nghĩa gì?”

143 Đến lúc ấy, Ngài phán, “Hỡi Áp-ra-ham, còn một điều khác nữa, người đã chờ đợi hai mươi lăm năm vì lời hứa này mà Ta ban cho người. Người đã sắm mọi thứ tả lót, kim—kim băng và mọi thứ, cho đứa con này, cách đây hai mươi lăm năm. Người vẫn đang còn chờ đợi Ta. Bây giờ Ta sẽ thăm viếng người, trong độ một năm nữa, theo, thời gian của cuộc sống, tháng tới Ta sẽ ở với người.”

144 Và Sa-ra, ở phía sau trại. Và Người này quay lưng Ngài về phía trại, nói chuyện với Áp-ra-ham, giống như thế này. Và Sa-ra đã thốt lên, “Hàhà!”

145 Ngài phán, “Cớ sao Sa-ra cười?” Ho-ho-ho! Điều đó thế nào? Đó quả là thần giao cách cảm, phải không? “Cớ sao Sa-ra cười?”

Sa-ra thưa rằng, “Không. Tôi có cười đâu.”

146 Phán rằng, “Ồ, có, thật người có cười đó.” Bà sợ. Bà đang run rẩy. Người Đó là Ai, mà biết bà đang làm gì trong trại phía sau? Đó cũng là Đức Chúa Trời Ấy mà ở với chúng ta ngày hôm nay. Cùng Một Đấng ấy. Ngài biết hết về điều đó. Hiểu không? Ngài chỉ bày tỏ nó khi anh em cần. Hiểu không?

147 “Cớ sao người cười?” Đấy, Ngài quay lưng lại trại. Kinh Thánh tuyên bố điều đó, rằng, “Lưng Ngài quay lại phía trại.” Nhưng, Ngài biết điều đó. “Nàng làm gì, phía sau đó, đang làm điều này, người biết chứ?”

Vì thế, Ngài phán, “Ta sẽ thăm viếng người.”

148 Người lạ này là Ai? Anh em biết điều gì đã xảy ra không? Ngài bước ra khỏi nơi đó và biến mất. Và Kinh Thánh nói rằng Đó là Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đức Giê-hô-va, Nguồn vĩ đại đó, Thân thể thuộc linh ấy, Logos ấy.

149 Thầy giảng nào đó đã nói với tôi, cách đây đã lâu, nói, “Anh Branham, anh không thực sự nghĩ đó là Đức Chúa Trời, phải không?”

150 Tôi nói, “Kinh Thánh nói Đó là Đức Chúa Trời, Ê-lô-him.” Mà, Ngài là Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đức Chúa Trời Hữu Nhũ, đúng thế, Đấng Ban Sức Lực, Đấng Làm Thỏa Mãn. A-men.

151 Ồ, tôi cảm thấy mộ đạo! Hãy suy nghĩ về điều đó. Đây này, Ngài là. Bây giờ tôi sẽ chỉ cho anh em thấy Ngài là Ai ở đây, rồi anh em sẽ thấy Con là Ai. Đó là Chúa Jê-sus, trước khi Ngài mang Tên con người, “Jê-sus.”

152 Đứng tại đó ở nguồn ấy ngày nọ. Và tất cả họ đang uống, anh em biết, và, “Có nước trong đồng vắng,” cùng những việc như thế. Ngài phán,...Họ đã ăn ma-na và thứ đó. Họ nói, “Tổ phụ chúng tôi ăn ma-na trong đồng vắng, trong bốn mươi năm.”

153 Ngài phán, “Và họ, mọi người, đã chết.” Phán, “Ta là Bánh Sự Sống đến từ Đức Chúa Trời, ra từ Thiên đàng. Ai ăn Bánh này sẽ không bao giờ chết.”

154 Họ nói, “Ồ, tổ phụ chúng tôi đã uống từ Thánh Linh, từ một Vầng Đá thiêng liêng trong đồng vắng, mà đi theo họ.”

155 Ngài phán, “Ta là Đá ấy.” Tuyệt vời! Thánh Giảng, chương thứ 6.

“Ồ,” họ nói, “gì hả?”

“Vâng. Đúng thế.”

156 “Ồ,” họ nói, “Ngài thì...Ngài chưa tới năm mươi tuổi.” Dĩ nhiên, công việc Ngài làm Ngài trông già đi một chút, nhưng Ngài

chỉ mới ba mươi. Nói, “Người là người chưa tới năm mươi tuổi, mà người nói người đã thấy Áp-ra-ham, mà đã chết cách đây tám hay chín trăm năm rồi à? Vậy thì chúng ta biết người là một quỉ.”

¹⁵⁷ Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, đã có TA LÀ.” Ngài đẩy. Đấng TA LÀ là Ai? Một Danh bất diệt cho mọi thế hệ. Đó là... Trụ Lửa đó trong bụi cây đang cháy, “TA LÀ ĐẤNG TA LÀ.” Ngài đẩy, Thân thể thuộc linh ấy Ngài đã làm ở đây, được gọi là Con Đức Chúa Trời, đấng TA LÀ, Đức Giê-hô-va.

¹⁵⁸ Tho-ma nói, “Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi và điều đó đủ rồi.”

¹⁵⁹ Phán, “Ta đã ở với các người đã lâu, mà các người không biết Ta ư?” Phán, “Khi các người thấy Ta, tức là thấy Cha. Tại sao nói, ‘Xin chỉ Cha cho chúng tôi?’ Ta với Cha là Một. Cha Ta ở trong Ta. Ta chỉ là một đèn tạm được gọi là Con. Cha ở trong Ta. Không phải Ta làm các công việc, chính Cha Ta ở trong Ta làm. Ngài làm các việc, không phải Ta.”

¹⁶⁰ Bấy giờ, đứng sau đó, lần nữa, Môi-se đã thấy Ngài, phần sau Ngài, nói, “Trông giống như phía sau của một người,” Logos đi ra từ Đức Chúa Trời.

¹⁶¹ Thế thì điều gì xảy ra? Đây là Đức Chúa Trời. Và lý do Ngài đã từ Logos trở nên xác thịt...Điều gì...? Anh em làm thế nào...? Điều gì đã xảy ra với điều đó? Năm phút trước đó, Ngài là...Ngài là Logos. Nhưng Ngài đã làm gì? Ngài chỉ chìa tay ra...

¹⁶² Vậy thì, thân thể chúng ta được làm ra từ mười sáu nguyên tố khác nhau của thế gian. Chúng ta biết điều đó. Nó được làm ra từ chất bở-tạc, và—và một—và một chút can-xi, và—và chất khí, và ánh sáng vũ trụ, và các nguyên tử, và vân vân. Tất cả chất đồng lại với nhau, và làm nên thân thể này, đến từ bụi đất. Anh em ăn thức ăn. Khi anh em ăn thức ăn, điều đó trở lại thành...từ bụi đất, và nó đến từ bụi đất, và nó cứ—cứ tiếp diễn. Xác thịt anh em, như xác thịt anh em, không khác với một con ngựa, hay một con bò, hoặc bất cứ điều gì khác. Nó vẫn chỉ là xác thịt.

¹⁶³ Và, ồ, anh em làm vinh hiển xác thịt; nhưng linh đó có một linh hồn ở trong đó, thừa anh em. Đúng thế. Nhưng xác thịt anh em chỉ là bụi đất, giống như thú vật. Xác thịt anh em không hơn

gì một con vật. Và nếu anh em ham muốn xác thịt và thứ anh em thấy, ham muốn đàn bà, ham muốn mọi thứ khác này, điều đó vẫn là thú vật. Đúng thế. Đúng thế. Anh em không nên làm điều đó. Thánh Linh của Đức Chúa Trời sẽ dẫn dắt anh em và đưa anh em lên nơi cao hơn thế. Điều đó hoàn toàn chính xác.

164 Vậy thì, và ở đây, Thân thể thuộc linh vĩ đại này đang đứng đó. Điều gì...Giê-hô-va Đức Chúa Trời cực đại ấy, anh em biết Ngài đã phán gì không? Ngài chỉ đưa tay ra và lấy một nắm nguyên tử, lấy một ít ánh sáng, đổ nó vào, như thế này, thối, “Phùu,” một thân thể hình thành, và bước vào ngay trong nó. Chỉ thế thôi.

165 Phán, “Hãy đến đây, hỡi Gáp-ri-ên,” với Thiên sứ trưởng đó. Thối, “Phùu.” “Hãy bước vào trong đó.”

166 “Hãy đến đây, hỡi Mi-ca-in,” Thiên sứ ấy ở ngay bên Ngài. “Phùu.” Vì sự...“Người hãy bước vào trong đó.”

167 Đức Chúa Trời, và hai Thiên sứ, đã bước xuống ở đây trong xác thịt con người, và uống sữa từ một con bò, ăn bơ từ sữa, và ăn bánh bột ngô, và ăn thịt bê. Hai Thiên sứ và Đức Chúa Trời. Kinh Thánh đã nói vậy. Đó là Mên-chi-xê-đéc, mà Áp-ra-ham đã gặp, đến sau khi Áp-ra-ham thắng trận các vua. Đó là Con Đức Chúa Trời.

168 Tiếp tục, ở đây trong Hê-bơ-rơ, chương 7, nói, “Nhưng được tạo nên trong trật tự giống như Con Đức Chúa Trời.” Ngài đấy. Mọi sự bởi Ngài làm nên. Và Ngài đã bước ra ngay tại đó, và chỉ thay đổi bụi đất trở thành bụi đất trở lại, rồi bước ngay vào lại trong Miền Vinh hiển.

169 Và các Thiên sứ, ngay sau đó Họ giải cứu Lót và Bà Lót, và bà cứ quay nhìn lại. Ngài đã phán, bảo cho họ chớ làm lại điều đó. Và Họ bước ngay lại vào trong trước—trước sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.

170 Vậy thì, chúng ta thật có một hi vọng thật tuyệt vời trong Đức tin lớn này mà chúng ta hầu việc tối nay! Đức Chúa Trời hằng sống, Đức Giê-hô-va, Trụ Lửa, ở với chúng ta. Bày tỏ chính Ngài trong quyền phép, và hành động, và ca tụng...Hãy để họ chụp Bức hình của Ngài, Đức Giê-hô-va không hề thay đổi ấy. Con Đức

Chúa Trời đã đến từ Đức Chúa Trời, đã về lại với Đức Chúa Trời, và ngự trong Hội thánh Ngài mãi mãi. Ngài đấy.

171 Ngài ghi tên chúng ta trong Sách Ngài, với một lời thề nguyên bởi chính Ngài, vì không ai có thể lớn hơn Ngài có thể thề, rằng Ngài sẽ làm cho chúng ta sống lại nơi ngày sau rốt. “Kẻ nào ăn Thịt Ta, và uống Huyết Ta, thì được Sự sống đời đời, và Ta sẽ làm cho người ấy sống lại nơi ngày sau rốt. Kẻ nào đến cùng Ta, Ta sẽ không bỏ ra ngoài đâu. Kẻ nào nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta đến, thì được Sự sống đời đời, và sẽ không đến sự phán xét, song vượt qua khỏi sự chết mà đến với Sự sống.”

172 Cũng Đấng ấy có thể chỉ đưa tay ra hốt một nắm can-xi và chất bồ-tạc, và, “Phùu,” và anh em ở đó lần nữa. Và tên tôi ở trong Sách Ngài. Ồ-ồ! Ồ-ồ-ồ-ồ! Sao tôi còn quan tâm đến cái lưng gù của mình, tôi đang già thế nào làm gì? Chắc chắn không. Không lo lắng chút nào.

173 Anh Mike à, một trong những ngày này, phước cho lòng anh, thừa anh, khi tiếng kèn lớn đó sẽ đến, vang lên, và Giô-sép đó sẽ bước đến. Halêlugia! Ngài sẽ phán, “Hỡi các con!” “Phùu.” Chúng ta sẽ ở đó, được trở nên giống như Ngài; trẻ mãi mãi, tuổi già qua đi; đau ốm, bệnh tật, buồn rầu tan biến. Vinh hiển thuộc về Đức Chúa Trời hằng sống!

174 Đó là Đấng Ngài đã phán, ngày hôm nay, qua Con Ngài. “Đời xưa Ngài đã dùng các đấng tiên tri phán dạy nhiều lần nhiều cách, nhưng trong ngày sau rốt này qua Con Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ.” Ngài phán với mọi tấm lòng của người mà Ngài kêu gọi. Nếu anh em từng cảm thấy Tiếng Ngài hay nghe Ngài gõ cửa lòng mình, xin đừng bỏ Nó đi.

Xin chúng ta cầu nguyện.

175 Kính lạy Cha Thiên thượng, tối nay, chúng con rất vui mừng biết, khi mở ra Thư tín Hê-bơ-rơ này, cách mà Phao-lô đi thẳng vào những sách Phúc âm như thế nào. Ông hoàn toàn không muốn lấy nó dựa trên một lời truyền miệng hay dựa trên một kinh nghiệm. Ông muốn chúng con biết Lẽ thật là gì. Và ông đi trở lại vào những sách Phúc âm, và ông...trở lại trong Cựu Ước, là Phúc âm mà đã giảng cho họ. Và ông thấy, qua Cựu Ước ở đó,

tất cả những cái bóng và những hình bóng. Đó là lý do chúng con hiểu được Sách Hê-bơ-rơ tuyệt vời này tối nay. Và chúng con thấy Nó, Chúa ôi, và chúng con yêu mến Nó. Và qua các thời đại, Nó đã bị thiêu đốt, Nó đã bị tan tác, Nó đã bị cố làm cho mất đi, nhưng Nó vẫn đưa qua đưa lại không hề thay đổi. Vì Ngài đã phán, “Trời đất sẽ qua đi, song Lời Ta sẽ không bao giờ qua đâu.”

176 Thế thì người hoài nghi sẽ nói, “Ồ, anh nói, ‘Phao-lô đã viết sách này.’” Không phải Phao-lô, nhưng Đức Chúa Trời đã ở trong Phao-lô; Bản thể sáng tạo đó đã ở bên trong Phao-lô.

177 Giống như đã ở trong Đa-vít, khi ông nói, “Ta sẽ không để cho Đấng Thánh Ta thấy sự hư nát, cũng không để linh hồn Ngài trong âm phủ.” Và Con Đức Chúa Trời đã lấy những Lời đó từ tiên tri ấy, và đi thẳng vào trong lòng âm phủ. Và phán rằng, “Ta sẽ phá đổ đền tạm này, và Ta sẽ dựng lại Nó trong ba ngày.” Và Ngài đã làm điều đó, bởi vì Lời Đức Chúa Trời không hề sai; một dấu chấm phết cũng không thể sai. Chúng con thật cảm ơn Đức Chúa Trời về điều này, U-rim Thu-mim lớn này, và biết rằng kinh nghiệm của chúng con tối nay, Chúa ôi, chớp lòe ngay trên Kinh Thánh này ở đây! Chúng con được sanh lại, có Đức Thánh Linh.

178 Lạy Chúa kính yêu, nếu có quý ông hay quý bà nào ở đây tối nay, chàng trai hay cô gái nào, mà chưa hề làm chứng điều này, làm sao họ có thể sống lại nếu không có Sự sống ở trong đó?Ồ, họ nói, “Tôi có Sự sống.”

179 Nhưng Kinh Thánh dạy rằng, “Về phần kẻ ưa sự vui chơi thì dầu sống cũng như chết. Người nói người có Sự sống, nhưng người chết. Người tuyên bố,” Kinh Thánh nói, “rằng người có Sự sống, song người chết. Người nói người giàu có và không cần chi hết; nhưng mà không biết mình khốn khổ, và nghèo ngặt, và lỏa lồ, và đui mù, mà không biết.” Và đó là tình trạng của các giáo hội tối nay, Chúa ôi. Thật họ bỏ qua những điều có giá trị, quan trọng này.

Biết rằng Giê-hô-va Đức Chúa Trời cực đại đó, Đấng có thể sản sanh ra...Ngài phán, “Hãy mang đến cho Ta những con cá nhỏ ấy.” Ngài phải lấy cá để—để làm điều gì đó với nó. Tỏ cho thấy, rằng sự sống lại phải là điều gì đó, làm điều gì đó với. Ngài

không chỉ làm nên cá, mà Ngài còn nướng cá, và nướng bánh. Và Ngài đã nuôi năm ngàn người với năm con cá nhỏ...năm ổ bánh và hai con cá. Ôi Chúa, nó ở trong tay Ngài, và Ngài là Đấng Tạo Hóa. Nhưng Ngài phải có cái gì đó trong tay Ngài.

Lạy Đức Chúa Trời, xin cho chúng con đặt chính mình trong tay Chúa, tối nay, và thưa rằng, “Ôi Đức Chúa Trời, xin nhận lấy con. Và khi sự cuối cùng của đời sống con là đây, xin cho con đi với hi vọng này ở trong con, biết rằng con đã được sanh lại, và Thánh Linh Ngài đã làm chứng với con, và làm chứng với thần linh của con, rằng con là con trai Ngài, hay con gái Ngài.” Và ở ngày sau rốt ấy, Ngài sẽ làm cho họ sống lại. Xin nhậm lời, Cha ôi.

¹⁸⁰ Trong khi chúng ta cúi đầu, có người nào muốn giơ tay lên, nói, “Xin nhớ đến tôi, Anh Branham ơi, trong lời cầu nguyện. Tôi muốn Đức Chúa Trời biết tôi khi...trước khi tôi lìa khỏi thế gian này, để Ngài sẽ biết tôi khi Ngài gọi tên tôi. Tôi sẽ trả lời.” Xin Chúa ban phước cho anh bạn trẻ. Xin Chúa ban phước cho anh, và chị; và bà, thưa bà. Còn người nào khác không? Cứ giơ tay lên. Nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham.” Đó là những gì chúng ta sẽ làm. Xin Chúa ban phước cho cô, quý cô. Tốt lắm.

¹⁸¹ Bây giờ, trong khi chúng ta cúi đầu, cầu nguyện, tôi sẽ hát một câu trong bài hát này.

Chẳng ham muốn những sự giàu có vô ích của
thế gian này,
Điều đó thật mau hư nát
Hãy xây dựng hi vọng của bạn trên những sự
Đời đời,
Chúng sẽ không hề qua đi.

Nắm giữ lấy bàn tay không đổi đời của Chúa.
Nắm giữ bàn tay không hề đổi đời của Chúa.
Xây dựng hi vọng của bạn trên những việc Đời
đời,
Nắm giữ lấy bàn tay không hề đổi đời của Chúa.

¹⁸² Trong khi cô ấy đang đàn lúc này, và anh chị em cúi đầu, mời anh chị em cứ giơ tay lên, nói, “Vâng, lạy Chúa, đây là tay con”? Nó sẽ làm gì? Nó sẽ tỏ cho thấy linh của anh chị em, ở trong anh

chị em, đưa ra quyết định. “Con muốn nắm bàn tay Ngài, Chúa ôi.” Xin Chúa ban phước cho cô, cô gái trẻ. “Tôi muốn giơ tay lên.” Xin Chúa ban phước cho cô, cô gái trẻ, ở dưới đó. Tốt lắm, con yêu quý. Đức Chúa Trời, các bạn biết, vui khi thấy các bạn làm điều đó. “Hãy để con trẻ đến cùng Ta.”

¹⁸³ “Con muốn, Chúa ôi, Ngài nắm giữ tay con. Và vào ngày ấy, con muốn được ở trong tay Ngài; để, khi Ngài gọi, con sẽ đến.” Vâng, giống như La-xa-rơ. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi.

Khi cuộc hành trình chúng ta hoàn tất,
 Nếu bạn chân thật với Đức Chúa Trời,
 Nhà đẹp đẽ sáng láng của bạn trong Miền Vinh
 hiển,
 Linh hồn được cất lên của bạn sẽ nhìn thấy.

Thế thì, các bạn sẽ làm gì bây giờ?

Nắm giữ lấy bàn tay không đổi đời của Chúa.
 Nắm giữ bàn tay không hề đổi đời của Chúa.
 Xây dựng hi vọng của bạn trên những việc Đời
 đời,
 Nắm giữ lấy bàn tay không hề đổi đời của Chúa.

¹⁸⁴ Kính lạy Cha Thiên thượng, nhiều cánh tay giơ lên, trong buổi nhóm nhỏ này, tối nay, rằng họ muốn nắm lấy, tối nay, cánh tay Đời đời, không hề thay đổi của Ngài. Biết rằng điều gì được giao phó cho Ngài...Ngài phán, “Ta...Mọi kẻ Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta, và kẻ đến cùng Ta thì Ta không bỏ ra ngoài đâu. Và Ta sẽ khiến họ sống lại nơi ngày sau rốt. Không bao giờ có thể hư mất, không bao giờ có thể bị phán xét, nhưng được Sự sống Đời đời, Đời đời.” Và có một Sự sống Đời đời duy nhất. Mà chỉ duy, đến từ Đức Chúa Trời. Đó là Đức Chúa Trời. Và chúng con trở nên một phần của Đức Chúa Trời, thật nhiều đến nỗi chúng con là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Khi chúng con có Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong chúng con, chúng con suy nghĩ giống như Đức Chúa Trời. Chúng con nghĩ về sự công bình và thánh khiết, và chúng con cố gắng sống làm vui lòng Ngài.

¹⁸⁵ Xin nhậm lời, Chúa ôi, hầu cho loại Sự sống đó sẽ đi vào trong mỗi người đã giơ tay lên. Và những ai sẽ giơ tay lên, và đã không

giơ tay lên, con cầu nguyện để Chúa sẽ ở cùng họ. Xin nhậm lời, Cha ôi. Và khi cuộc hành trình chấm dứt, sự sống chấm dứt, xin cho chúng con vào trong sự bình an vào ngày đó, với Ngài, nơi mà chúng con sẽ không hề già nua, không hề đau ốm, không hề bệnh tật. Cho tới lúc ấy, xin cho chúng con cứ vui mừng và sung sướng, ngợi khen Ngài, vì chúng con cầu xin trong Danh Ngài. A-men.

186 Tất cả anh chị em tín hữu, bây giờ, chúng ta hãy giơ tay lên và hát điệp khúc.

Nắm giữ lấy bàn tay không đổi dời của Chúa.
 Nắm giữ bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Xây dựng hi vọng trên những việc Đời đời,
 Nắm giữ lấy bàn tay không hề đổi dời của Chúa.

Bây giờ chúng ta hãy ngân nga bài đó. [Anh Branham bắt đầu ngân nga bài *Nắm Giữ Bàn Tay Không Hề Đổi Dời Của Chúa*—Bt.]

187 Trong khi anh chị em đang làm điều đó, quay sang người bên cạnh; anh chị em nói, “Xin Chúa ban phước cho anh, người bên cạnh.” Bắt tay với người đang ngồi kế bên anh chị em. “Xin Chúa ban phước cho anh.” Cả hai phía bây giờ. Cả hai phía, hãy bắt tay. “Xin Chúa ban phước cho anh, người kế bên. Chúa ở cùng anh.” Xây dựng những hi vọng của anh chị em trên những việc Đời đời.

Doc à, tôi biết nó ở đó, thưa anh. Tôi biết anh đã ở đó, Anh Neville à, cách đây đã lâu.

Khi cuộc hành trình này hoàn tất,
 Sẽ xảy ra, một trong những ngày này.
 Nếu chúng ta chân thành với Chúa,
 Chúng ta sẽ thấy Anh Seward ngồi ở đó.
 Nhà đẹp đẽ sáng láng của bạn, trong Miền Vinh
 hiển,
 Linh hồn được cất lên của bạn sẽ thấy.
 Nắm giữ bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Tôi thích sự thờ phượng đó, sau sứ điệp.

Nắm giữ bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Xây dựng hi vọng trên những việc Đời đời,
 Nắm giữ lấy bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Thời gian chỉ là sự đổi thay nhanh chóng,
 Không có gì trên trái đất sẽ đứng yên,
 Hãy xây dựng những hi vọng của bạn trên
 những việc Đời đời,
 Nắm giữ...

Chúng ta hãy thấy được Ngài, Đấng không thấy được ở
 giữa chúng ta hiện giờ, và cứ thờ phượng Ngài bây giờ khi
 chúng ta hát.

Nắm giữ lấy bàn tay không đổi dời của Chúa.
 Nắm giữ bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Xây dựng hi vọng trên những việc Đời đời,
 Nắm giữ lấy bàn tay không hề đổi dời của Chúa.
 Bình an! Bình an! Sự bình an tuyệt vời,

Chỉ thờ phượng Ngài giờ này.

Giáng xuống...

Sứ điệp đã hết. Đó là sự thờ phượng.

Trần ngập trên tâm thần chúng con mãi mãi,
 con nguyện cầu,
 Trong những cơn sóng tình yêu không thể dò
 được.

Cứ tắm trong Ngài.

Bình an! Bình an! Sự bình an tuyệt vời,
 Giáng xuống từ...

Nguồn vĩ đại đó, Nó đang mở ra.

...ở trên;
 Trần ngập trên tâm thần chúng con mãi mãi,
 con nguyện cầu,
 Trong những cơn sóng tình yêu không thể dò
 được.

Điều đó thực sự làm điều gì đó phải không?

Sự bình an tuyệt vời,
 Giáng xuống từ Cha chúng con ở Trên;
 Xin tràn ngập trên tâm thần chúng con mãi
 mãi, con nguyện cầu,
 Trong những cơn sóng tình yêu không thể dò
 được.

Há chẳng có điều gì đó về Nó, thật phong phú và êm
 dịu chẳng?

188 Tôi tự hỏi người nào đau ốm muốn được xúc dầu và cầu
 nguyện cho không. Nếu có, cứ cho biết chỗ của mình. Đây là bà
 ngồi trong xe lăn ở đó phải không? Cứ để bà ở đó. Tôi sẽ đến, cầu
 nguyện cho bà ấy. Bà ấy sẽ không phải đứng lên khỏi ghế. Người
 khác không?

Ồ, anh chị em thật sự ưa thích phần này của buổi nhóm chứ?
 Bao nhiêu anh chị em cảm thấy, thật sự biết sự Hiện diện của Đức
 Chúa Trời ở đây? Đó là điều tôi nói về. Điều đó tương tự...Anh chị
 em chỉ cảm thấy như...Bao nhiêu anh chị em cảm thấy mình thật
 sự có thể la lớn? Vậy thì chúng ta hãy xem nào. Chỉ cảm thấy điều
 gì đó mà anh chị em có thể la lớn lên. Hiểu không?

Ấy là sự bình an! Sự bình an! Sự bình an tuyệt
 vời,
 Giáng xuống từ Cha ở Trên;
 Tràn ngập trên tâm thần con mãi mãi, con
 nguyện cầu,
 Trong những cơn sóng tình yêu không thể dò
 được.

Xin chiếu sáng trên con,

189 Trong khi chúng ta thờ phượng, chúng ta sẽ xúc dầu cho
 người đau bây giờ, và cầu nguyện cho họ. Mời bà đến ngay lối
 này, thưa bà?

190 Điều này có ý nghĩa gì? “Lời cầu nguyện bằng đức tin sẽ cứu
 người đau.” Mọi người ở trong sự cầu nguyện giờ này, cứ ngân
 nga bài hát ấy. Suy nghĩ về Chúa Jê-sus chữa lành người đau.

Xúc dầu cho chị ấy bằng dầu...?...



HÊ-BO-RO, CHƯƠNG MỘT VIE57-0821

(Hebrews, Chapter One)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BO-RO

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 21 tháng Tám, năm 1957, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org